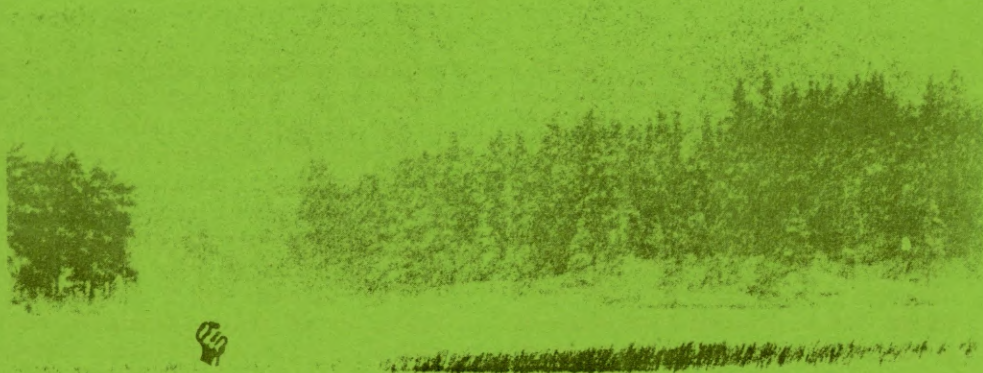

tjen folket desember 1985

GOD JUL!

leder: FIREÅRSPLAN FOR PARTIET

Del av en innledning
fra DS-møte Kjersti E. [redacted]

*

Før vi utarbeida denne fireårsplanen, så starta vi en diskusjon om noe vi med et fornemt uttrykk kalte "en strategisk plan". Hva er "en strategisk plan"? Jo, det er en plan for å "skape de subjektive forutsetningene for revolusjon". De subjektive forutsetningene for revolusjon kan være mange. Men vi kan vel være enige om at en av de aller viktigste er et kommunistisk parti som er sterkt nok til å gripe ledelsen dersom en revolusjonær situasjon oppstår. En annen viktig forutsetning er en arbeiderklasse som er seg sin historiske oppgave bevisst, i hvert fall på et visst nivå. Og sjølsagt må det eksistere bånd mellom partiet og arbeiderklassen.

Den fireårsplanen SK har vedtatt, etter en høringsrunde i partiet, er ment som et redskap som skal bidra til å skape disse forutsetningene. På hvilken måte?

STYRKE PARTIET OG DEN KOMMUNISTISKE PROFILEN

Det er formulert to hovedmål for planen: Å øke opplagstallet på KK, og å øke antall medlemmer i partiet. Måla er satt slik fordi vi mener det må være en hovedoppgave i denne perioden å **styrke partiet**. Men måla sier også noe om **den politiske innrettinga** på arbeidet vårt, og representerer et forsøk på å gjøre opp med en del feil som preger partiet:

- Oppsummeringa av valgkampen satte fingeren på det langsiktige, kvalitative massearbeidet vårt - på den systematiske kontakten med folk som vi diskuterer politikk med og prøver å utvikle politisk. dette arbeidet har forfalt gjennom flere år. Skal vi nå de måla vi har satt oss, er vi **nødt** til å snu på denne flisa. Vi må drive langsiktig massearbeid, og vi må diskutere **kommunisme**, ikke bare lønnsoppgjør eller daghjems kamp med folk.

- Oppsummeringa av valgkampen satte også fingeren på **linja** vår for dagskampen, både i valg og resten av året. I en av oppsummeringsartiklene siterte jeg arbeidsprogrammet vårt, der det står:

"Kampen for å forsvare interessene sine under kapitalismen gir arbeidsfolk erfaring i kamp og organisasjon, og fører til interesse for politikk. Erfaringer og kunnskaper fra mange slike kamper er noen av forutsetningene for å vinne makta fra borgerskapet. Men større innsikt i kapitalismens lov-messigheter og nødvendigheten av å gjennomføre en sosialistisk revolusjon oppstår ikke spontant. i tilknytning til de daglige klassekampene må partiet spre kommunistisk propaganda. Vi må aktivt og systematisk bruke erfaringene fra disse kampene til å trekke langsiktige konklusjoner som øker innsikten i kapitalismens vesen hos stadig flere."

Jobber vi slik til daglig? Skriver KK sånn? det er vel et stykke fram. Ved å sette planmåla slik vi har satt dem, håper vi å tvinge oss sjøl til å ta våre egne programmer mer på alvor, for uten at vi gjør det, vil vi heller ikke klare å styrke partiet. Planmåla er altså satt slik også for å tvinge oss sjøl til å slåss mot økonomisme i dagskampen.

BÅDE SÅ OG HØSTE!

- Vi leder mange store og viktige kamper: Pornokampen, Tyssedal, Sørvaranger m.m. Vi vinner tillit og respekt på dette. men høster vi noe i form av flere medlemmer, økt oppslutning om vårt helhetlige politiske syn, flere faste KK-lesere? Nei, i altfor liten grad. Vi sår uten å høste, og det har vi gjort i mange år.

Nå kan grunnlaget for å høste være både godt og dårlig, og det er klart at klimaet har forandra seg siden midten av 70-åra. Men det er ihvertfall sikkert at en ikke får noe i hus dersom en ikke gjør noe arbeid med innhøstinga!

Et eksempel: Gratisabbonnentene til KK under valgkampen, over 5000. Der det er gjort arbeid med å høste, viser det seg at en får mye igjen for det. Men svært mange steder blir det ikke gjort!

Er dette noe som bare gjelder i dette tilfellet? Nei, det er en inngrodd feil ved arbeidet vårt. Planmåla er satt slik som de er for at vi skal lære oss å høste.

STERKE PARTILAG AVGJØR!

- Å skape et parti som er sterkt nok til å ta ledelsen i en revolusjonær situasjon betyr også å ha grunnorganisasjoner som er ledende og sjølstendige. den planen vi har laga nå, har to kvantitative hoved-

mål, **virkelige** resultater som vi skal oppnå. Det har lenge vært en tendens i partiet til formell gjennomføring av planer. Å "gjennomføre" planen, det har vært å gjennomføre x antall obligatoriske, interne møter. Men planen, inklusive de interne møtene, burde jo egentlig være en **metode** til å oppnå noen virkelige, politiske resultater. I partiets praksis er imidlertid metoden blitt et mål i seg sjøl. Ofte har også måla vært vagt formulert, så det har vært vanskelig å se **hvilken hensikt** møtene etc. skulle tjene. Nå har vi formulert måla klart, til og med i tall. En formell gjennomføring av planen er ingen gjennomføring.

En slik plan krever mer av laga. For den krever at laga sjøl finner metoder dersom de som er foreslått sentralt fra, ikke duger. Den krever også at meodene tillempes til de lokale forholda på en slik måte at de **virkelig** gir resultater. Den krever av laget at det gjør en sjølstendig analyse av hvordan en skaper de subjektive forutsetningene for revolusjon på **sitt** sted. Dette betyr at en lagsplan kan ikke bare være en oversikt over de obligatoriske, sentrale møtene, med dato for når de skal avholdes. Det må også være en plan for det **eksterne** arbeidet. Aksjonsdager, massearbeid o.l. er en like viktig del av planen som de interne møtene. Disse planene må laga legge sjøl, med sikte på å oppnå **virkelige** resultater.

"DEN STORE KAPITALISMEDISKUSJONEN"

Planen lanserer også noe som kalles "den store kapitalismedisusjonen". Denne må også ses i sammenheng med strategisk plan, med det å "skape de subjektive forutsetningene for revolusjon".

Det foregår store **objektive** forandringer i verden idag. Stikkord: Sult, gjeldskrise, opprør i den 3.verden, ei djup økonomisk krise i den kapitalistiske verden, store teknologiske endringer. Skal vi kunne skape de subjektive forutsetningene for revolusjon, må vi sjølsagt kjenne det terrenget vi slåss i, vi må vite hvordan virkeligheten ser ut. Dessuten må vi slåss for å skape den **andre** viktige forutsetninga, nemlig en arbeiderklasse som er seg sin historiske oppgave bevisst. Det betyr at vi må slåss, med borgerskapet og sosialdemokratiet, om arbeiderklassens **virkelighetsoppfatning**, om hvordan de objektive endringene som skjer skal tolkes, og hvilke handlinger de krever. Vi trenger "den store kapitalismediskusjonen" for å kunne føre kamp om arbeiderklassens sjeler.

Innrettinga på "den store kapitalismediskusjonen" kan altså ikke være en rein studie- og diskusjonsbevegelse. Allerede i utgangspunktet må vi formulere våre problemstillinger, og våre svar, i **kamp mot** borgerskapets (inklusive sosialdemokratiets) problemstillinger og svar. Et eksempel: I talen sin på LO-kongressen 1985 sa Gro Harlem Brundtland følgende:

"Det er en myte at verden omkring oss lar de frie krefter råde - og tar sjansen på et godt resultat. Mange land har en langt mer gjennomtenkt og offensiv industristrategi med bevisst innsats på områder hvor de ønsker å gjøre seg gjeldende. de fleste land satser milliarder på å erobre vårt og andre lands markeder. I dette perspektivet blir ensidig satsing på skattelettelser og generelle virkemidler altfor smalsporet. Vi vet at dette ikke er noen oppskrift på målrette og off-

ensiv satsing. Konkurransesevnen må bedres ved økt produktivitet og ved å skape nye produkter."

Budskapet som Arbeiderpartiets leder har til fagbevegelsens høyeste organ, er altså følgende: Det er oss mot de andre, det norske borgerskapet og norske arbeidsfolk mot borgerskap og arbeidsfolk i andre land. Vi må slåss for å grafse til oss mest mulig av deres markeder. Klassesamarbeid og sjåvinisme. Men det er knapt noen som reagerer, utenom oss, for Gros måte å stille problemet på er blitt en "selvfølgelig sannhet", også for arbeiderklassen.

Vi må slåss for å stille problemet annerledes: Det kan ikke være noen målsetting for arbeiderklassen å velte mest mulig av krisa over på klassefeller i andre land. Dessuten vil alle forsøk på å "underby" arbeidere i andre land som linje for å redde eget skinn bare føre til en ond sirkel: Som de belgiske kameratene så forbillig har påvist i sin artikkelserie om angrepene på normalarbeidsdagen: Gir de belgiske arbeiderne etter, så betyr det bare at arbeidere i andre land blir tvunget til det samme i neste omgang - og så har vi det gående.

Arbeidsfolk må støtte hverandre over landegrensene - **mot** borgerskapet. å slåss om arbeidsfolks "sjeler" for å få dem til å se problemet på **vår** måte - ikke på Gros, det er en del av kampen for å "skape de subjektive forutsetningene for revolusjon".

Et annet eksempel: I valgkampen gjorde vi et forsøk på å ta opp Norges plass i det imperialistiske verdenssystemet som er en katastrofe for flertallet på jorda. Vi gjorde det med utgangspunkt i valu-

tareservene, og viste hvordan de ble brukt til å støtte Reagans star wars og aggresjon i Mellom-Amerika, og til å knuge den 3.verden ytterligere ned i nød og fattigdom. Det blir en svær og viktig kamp å vinne arbeidsfolks "sjeler" for folkene i den 3.verden - **mot** borgerskapet i Norge og de andre rike landa. men denne kampen er også en del av det å "skape de subjektive forutsetningene for revolusjon".

Vi må skaffe oss kunnskap for å kunne føre denne kampen - og "den store kapitalismediskusjonen" skal skaffe oss slik kunnskap. men det må være kunnskap som fra første stund **brukes** i kampen, og når vi formulerer problemstillingene, må vi gjøre det ut fra at vi er et revolusjonært parti, ikke en leksikonredaksjon.

En viktig sak for linja vår er følgende: Det finnes ikke noe "tapt paradis", ikke noen vei tilbake til det som engang var. Norsk litteratur fra kapitalismens gjennombruddstid i Norge er full av kapitalismekritikk - men på **fortidas** premisser. Kalde kapitalinteresser mot bondesamfunnets tradisjonelle verdier. Dette tror jeg er viktig for oss også: Vi slåss for arbeidsplassene i den tradisjonelle industrien, vi slåss for småproduksjonen i jordbruket, vi slåss for normalarbeidsdagen slik den ble kjempa fram under gårdsdagens produksjonsforhold osv.osv.

Vi slåss på en måte **mot** de fleste forandringer, fordi de også er forverringer. Men vi kan ikke slåss for et "tapt paradis"! Vi må holde fram ganske **andre** og helt radikale nye måter å løse problemene på! et eksempel: I 70-åra stilte vi parola "forsvar familien" mot kapitalens splittelsesforsøk og lumske angrep. Det var å slåss for et "tapt para-

dis" (som sjølsagt, i likhet med alle andre paradiser, var like mye et helvete som paradis).

Det vi gjør nå - er å stille et helt nytt og annet perspektiv, med debatten om kvinnekamp under sosialismen og oppløsning av familien. Dette er vi nødt til å gjøre på andre områder også.

Eksempel: Det vokser nå opp en masse lure moteretninger om hvordan vi skal oppdra ungdommen til å bare ha fritid - hvordan det vokser fram nye mennesketyper med et helt annet forhold til arbeid enn oss osv. Reaksjonært og jævlig innafor kapitalismens rammer - men det finnes ingen vei tilbake til den protestantiske etikk. Vi må ha visjoner om et samfunn der tid og arbeid har en helt annen betydning enn idag. Vi må kritisere kapitalismens siste stadium - ikke fra fortidas synspunkt, men fra framtidas!

"Den store kapitalismediskusjonen" må ikke føres atskilt fra kampen. Et godt eksempel på hvordan kampen tvinger fram analyser og kunnskap, og hvordan analyser og kunnskap utvider perspektivet på kampen, er slaget om 6-timersdagen. Det begynte i massebevegelsen, ikke på skrivebordet. Straks vi tok opp saka, kom vi i kamp, mot reformismen og mot de åpent borgerlige. SV lagde sin tvers igjennom reformistiske utredning om 6-timersdagen, og vi formulerte vårt svar. Astrid Gjertsen kom med sin "åpent samfunn"- kampanje. den tvang vår analyse et stykke videre, til kampen for **normalarbeidsdagen**, mot borgerskapets "fleksibilitet" som er en viktig del av borgerskapets omstillingspolitikk. Vi skaffa oss kunnskap, gjennom de belgiske kameratene, om fleksibilitetsframstøta på kontinentet, hvor dette er kommet lenger enn hos oss, og hvor det er tydelig å se at det dreier seg

om et forsøk på å øke utnyttelsen av den konstante kapitalen gjennom å utvide arbeidstida (skift), og gjennom å ha mange folk når det er topper, og få når det er slakt, og hvor det også er tydelig å se hvordan dette bidrar til ytterligere konsentrasjon av kapitalen og tap av arbeidsplasser. Det dreier seg om noe mer enn å kunne handle i butikken klokka ni om kvelden. I høst har sosialdemokratene kommet åpent ut og lansert sin "frihetskampanje", som er deres dekknavn på denne delen av borgerskapets omstillingspolitikk. Mange som jobber i helsevesenet har lenge hatt skift uten å få ekstra betalt. Hvorfor skal ikke andre ha det på samme måten?, som Gro sa i et intervju med Kirsti Blom i KK. Vi må ta opp den ideologiske og politiske kampen mot sosialdemokratiet på dette spørsmålet, og vise hva de i praksis står for.

I kampen for normalarbeidsdagen blir vi også tvunget til å si noe om **framtida**. Det finnes ingen vei tilbake til 50-åras måte å produsere på. Hvordan ville vi organisert arbeid og liv under nye betingelser dersom det kunne gjøres på **arbeidsfolks**, ikke borgerskapets premisser?

Et annet eksempel: Nylig har partiet hatt sin store 3. verden-konferanse, om gjeldskrise, sult og imperialisme. Denne konferansen skal danne grunnlaget for diskusjonen om 3.verden i partilaga, som en del av kapitalismediskusjonen. Det er viktig at konferansen også blir startskuddet for en diskusjon om Norge som en del av den imperialistiske verden, og hvordan norsk økonomi virker i global sammenheng.

En viktig årsak til sulten i verden er f.eks. omlegginga av produksjonen til såkalte cash crops - produksjon for salg. Toppmålet for matproduksjon pr. hode i Afrika var f.eks. i begynnelsen av 60-åra, da var Afrika sjølberga med mat. Siden har det gått den gale veien. En av årsakene er omlegginga til cash crops.

I verden som helhet forsvinner hvert år et areal på størrelse med Storbritannia fra matproduksjon pga. omlegging til cash crops. Dette kommer i tillegg til økenspredning o.l. Sterke økonomiske interesser i de framskredne kapitalistiske landa bidrar til å tvinge fram denne utviklinga. F.eks. tjener Norsk Hydro, som er en av Europas største kunstgjødselprodusenter, store penger på dette. det er også sånn at 200 mill. kr. av norsk u-hjelp går til innkjøp av kunstgjødsel, fra Norsk Hydro. Vi må begynne å sette søkelyset på sånne sammenhenger, og utvikle en politikk på dette. Vi må utvikle en oljepolitikk som også tar opp i seg u-landas interesser. Og vi må analysere hvordan norsk økonomisk politikk bidrar til det høye rentenivået, den høye dollarkursen osv. som tar kvelertak på gjeldslanda i den 3.verden.

Dette blir en hard kamp mot norsk imperialisme, mot norsk borgerskap, inkludert lederskapet i sosialdemokratiet. Men det blir også en kamp som tvinger oss til å si noe om hvordan forholdet mellom oss og den 3.verden kunne bli i framtida, dersom arbeiderklassen hadde makta. Jeg tror vi vil lære mye som har betydning for linja vår for sosialismen.

PARTIARBEIDET

I 1986

Når SK, DSer og avdelinger legger opp den konkrete arbeidsplanen for 1986, er det partiets langtidsplan, sammen med de tillempinger vi legger fram her, som legger grunnlaget for prioriteringer og innretting. Når vi nå, i dette nr. av TF, legger fram mer detaljert om arbeidet i 1986, så er dette altså ikke noen ny plan, men en konkretisering og tillemping av langtidsplanen for dette ene året. (DSer og avdelingstyrer har fått hovedpunktene i dette tidligere, for å kunne starte forberedeelsene med de lokale tillempingene i tide).

TO HOVEDSAKER I 1986.

Partiarbeidet i 1986 vil være prega av to hovedsaker:

-ARBEIDET MED KLASSEKAMPEN

-ARBEID KNYTTA TIL "DEN STORE KAPITALISMEDISKUSJONEN".

Denne innrettinga er det som nå trengs for å kunne nå de planmål som er stilt for hele landsmøteperioden. Ikke minst i forhold til

målsettinga om å styrke grunnorganisasjonene vil disse være de sentrale innsatsområdene dette året. De stiller krav til utvikling av det kvalitative massearbeidet til avdelingene, om å politisere avdelingene og sette både avdelingene kollektivt og de enkelte kameratene bedre istand til å spille en politisk rolle i sine organisasjonsområder.

I dette nr. av TF legges det fram særskilt materiale om disse oppgavene; i et eget "KK-bilag" og en egen artikkel om "den store kapitalismediskusjonen". I denne "oversiktsartikkelen" går vi derfor ikke nærmere inn på dem.

ANDRE OPPGAVER PÅ 1986-PLANEN

-ØVRIGE TILTAK FOR Å STYRKE GRUNNORGANISASJONENE:

* Oppsummeringene så langt viser at sterke lagstyrer er en helt nødvendig forutsetning for framgangsrike partilag. Det blir derfor viktig å holde fast på gjennomføringa av partiskolekurset for lagstyrere, og at både lagstyrer sjøl

og DSene følger opp og utnytter det som disse kursa gir. Til nå er det en tendens at lag som har endel vansker uteblir/ikke stiller fulltallig opp på kursa. Distrikta bør vurdere å kjøre "oppsamlingsheat" for disse. I det minste bør de stille fremst i køa, når det skal kjøres kurs for nye lagstyremedlemmer.

* Utnytte resolutt alle muligheter som fins for rekruttering. Studiesirkelledelse må settes høyt på lista for kaderdisponeringer, og hele laget må være innretta på å påvirke folk vi er i kontakt med til å nærme seg partiet.

* En grundigere gjennomgang av situasjonen i grunnorganisasjonene og om det videre arbeidet med å styrke dem, vil komme i neste nr. av TF, bl.a. på grunnlag av oppsummeringer fra en DS-lederkonferanse som nettopp er holdt.

-ARBEID MED PARTIMODELLSPØRSMÅL:

Her inngår den obligatoriske avdelingsdiskusjonen om legalt-illegalt. Materialet til denne vil etter planen være klart til august-86.

DSa vil utpå vinteren få utkast til organisasjonsplan for partiet, som bl.a. vil innebære en mer organisert diskusjon om retningslinjene for lagsorganiseringa.

-UTBYGGINGA AV KVINNEFRONTEN:

Dette arbeidet starta opp i 1985, i forbindelse med 8.mars og den obligatoriske partidiskusjonen om kvinnespørsmålets strategiske betydning. Alle distrikt har fått forslag på utbyggingsmål, som de er bedt om å kommentere. Landsmålsettinga er å nå 2300 medlemmer i

Kvinnefronten i løpet av 1986 og øke antallet steder med KF-organisering fra drøyt 40 til ca. 70.

-OPPBYGGING AV PARTISKOLEN:

Det obligatoriske opplegget betyr her:

* Fullføring av lagstyreskolerinnga ("startrunden").

* Medlemskolekurs for alle medlemmer som er rekruttert etter 1.januar 1984 i:
Filosofi trinn IA -våren 1986
Politisk økonomi trinn IB -høst-86

I hvor stor grad "eldre" medlemmer skal få delta på disse kursa som vil avhenge av om det blir ledige plaser på de kursa som må settes igang, og om det er forenlig med kaderdisponeringen til de laga som de aktuelle kameratene kommer fra.

Distrikter og lag som syns de har kapasitet til det, anbefales også å holde halvåpne kurs med utgangspunkt i trinn IA, hvor både partimedlemmer og sympatisører som er interessert i å være med deltar.

* Når det gjelder andre, ikke-obligatoriske kurs på partiskolen, henviser vi til eget hefte som partiskolen er i ferd med å utarbeide nå.

-DET PARLAMENTARISKE ARBEIDET:

* Lokalt bør det så snart som råd avklares hvem som skal være toppkandidater ved kommune- og fylkestingsvalga i 1987. Partiet og RV må legge vekt på å markere seg i det politiske bildet, og toppkandidatene må kjøres fram i spiss.

* En debatt om linja vår for det

parlamentariske arbeidet vil bli prioritert i TF det nærmeste året.

-8.MARS 1986:

Vi viser her til egen artikkel om 8.mars i dette nr. av TF, og en artikkel om "Ta 6-timersdagaksjon" i forrige TF.

8.marsbevegelsen må også sees i nær tilknytning til arbeidet med å verve KF-medlemmer og starte nye KF-grupper.

-1.MAI 1986:

Vi viser også her til egen artikkel i dette nr. av TF.

Partiet ser fortsatt på 1.mai som en svært viktig politisk kampanje, som vanligvis bare overgås av valgkampene. At den derfor fortsatt skal prioriteres høyt. De fleste stedene vil det være den viktigste politiske kampsaka og viktigste arenaen for massearbeidet vårt i hele april måned.

-TARIFFOPPGJØRET 1986:

Tariffoppgjøret vil avspeile en del av de viktigste stridsspørsmål knytta til "omstilling av Norge", som f.eks. nedkorting av arbeidstida satt opp mot lønnsøkning.

Sannsynligvis vil tariffoppgjøret også bli en av de sentrale kampsakene rundt 1.mai-bevegelsen.

Partiledelsen vil bruke både KK og direkte utkjør overfor DSa for å lede partiorganisasjonens arbeid med tariffoppgjøret.

-AFGHANISTANUKA 1986:

Afghanistankomiteen vil arrangere ei landsomfattende Afghanistanuka 10.-16.mars. Hovedvekta vil bli lagt på å få enda bedre fram i dagslyset Sovjets overgrep og betydningsfulle frigjøringskampen som

føres der. Det planlegges en større "Afghanistanhøring".

DSer og avdelinger må drøfte hva de kan få til i forbindelse med denne uka, og det permanente Afghanistanarbeidet.

-SOMMERLEIRENE 1986:

Siktemålet er at sommerleirene skal få økt politisk innflytelse, i tråd med utviklinga det siste året.

Det er allerede vedtatt at den ene hoveddiskusjonen blir på avisa "Klassekampen", hvor bl.a. den redaksjonelle linja blir tatt opp. Sannsynligvis blir det andre hovedtemaet knytta til "den store kapitalismediskusjonen".

Hovedleiren blir 1.uke i fellesferien: 6.-12.juli.

OBLIGATORISKE AVDELINGSDISKUSJONER

I vårhalvåret er det 2 obligatoriske avdelingsdiskusjoner:

-AVISA "KLASSEKAMPEN"

-INTERNASJONALT.

Opplegget for disse partidiskusjonene står i dette nr. av TF.

I høsthalvåret er det også 2 obligatoriske avdelingsdiskusjoner:

-LEGALT-ILLEGALT (knyttet til utviklinga av partimodellen vår)

-ARBEIDSPROGRAMMET.

"MINSTEKRAV"

Både distrikt og avdelinger skal altså legge opp sine planer gjennom en tillemping av landsplanen. Men - uansett lokalt særpreg - skal alle partiavdelinger jobbe med de 2

hovedsakene: "Klassekampen" og "den store kapitalismediskusjonen".

Dessuten skal det drives målretta arbeid med å verve nye medlemmer - og alle avdelinger skal sjølsagt gjennomføre de obligatoriske parti-

diskusjonene og sende folk til de obligatoriske partiskolekursa.

Innafor alle distrikt skal det vidare jobbes med KF-utbygging og delmål for beredskapsarbeidet.

Fra SKAU

"DEN STORE KAPITALISMEDISKUSJONEN"

I langtidsplanen står det, om målsettingene for "den store kapitalismediskusjonen":

- a) Å utvikle linja vår for klassekampen her og nå, og styrke partiets innsats i klassekampen.
- b) Å være et ledd i arbeidet med en strategisk plan for hvordan partiet skal innrettes, politisk og organisatorisk i tida framover."

Som et tredje ledd i målsettinga kunne det også med fordel stått: Gi partiet det politiske "brennstoffet" som må til for at de overordna kvantitative måla skal nås.

Disse målsettingene illustrerer at det ikke er snakk om noen "avsondra" diskusjonsbevegelse bare, men både teoretisk arbeid, partidiskusjoner og politiske utspill og initiativer på grunnlag av linjene og standpunkt som blir utvikla. Og, at "den store kapitalismediskusjonen" vil være sentral for at vi

skal lykkes med å utvikle sterkere grunnorganisasjoner.

(I lederen i dette TF utdypes dette nærmere - se denne!)

Dette må få følger i det praktiske opplegget for arbeidet i partiorganer; fra SK til avdelinger. Møteopplegg, og studietiltak ellers, må ses i en helhet:

PARTIDISKUSJONEN OM INTERNASJONALT

Dette er neste runde i "den store kapitalismediskusjonen".

Avdelinger som ikke kom skikkelig igang med "omstillings-diskusjonen" oppfordres til å prioritere å komme skikkelig med fra starten av i "internasjonalt-diskusjonen". Så får de heller hente opp temaene fra "omstillingsdiskusjonen" etter hvert.

Sjølve avdelingsmøte/seminaret på dette temaet er bare en viktig del av arbeidet med temaet. Det treng "forpostfektninger" i form av sjølstudier (evt. mindre studiegrupper) - og det trengs oppfølginger i form av utadretta virksomhet og fortsatte undersøkelser og stu-

dier (Se nærmere om opplegget for denne diskusjonen i egen art.).

PARTIDISKUSJONEN OM "OMSTILLINGA AV NORGE"

Dette arbeidet starta opp i 1985, gjennom en obligatorisk avdelingsdiskusjon som ser ut til å bli noe ujevnt gjennomført i partiet. Dette skulle være en "dre i gang"-diskusjon, som først og fremst skulle tjene til å skaffe oss en helhetsoversikt over utviklinga og stimulere til videre arbeid - både knytta til politiske utspill og arbeidet med lokale klasseanalyser.

Vi oppfordrer nå alle til å skaffe seg heftet "NORGE MOT ÅR 2000" (som vi hadde optimistiske planer om å få ut til partidiskusjonen tidligere i år).

Partiavdelinger som ikke fikk gjennomført helhetsdiskusjonen i 1985 bør vurdere om de får plass til den i 1986. I det minste må materialet fra heftet trekkes inn som bakgrunnsstoff når avdelingene følger opp arbeidet med å utvikle lokale klasseanalyser og politikk på områder som er spesielt viktige for sitt organisasjonsområde.

Vi mener også dette heftet er godt egna til å kjøre møter med uavhengige folk på, enten det dreier seg om ekstraseminar på verve-sirkelen, møte med progressive på arbeidsplassen e.l.

Omstillings-diskusjonen kommer videre inn med full tyngde i flere av frontområdene for kampen mot borgerskapets storoffensiv, som vi har blinka ut i partiplanen.

Det gjelder åpenbart i kampen for 6-timersdagen/normalarbeidsdagen, men også i kampen for å bygge opp en støttebevegelse for forsvar av arbeidsplasser og levekår, og befri fagbevegelsen fra sosialdemokra-

tiets kvelende grep. Og, i kampen mot norsk kapitaleksport.

Som lederen peker på, gir disse klassekampsakene utmerka anledning til å utvikle analysene og linjene våre i vekselvirkning med politisk, utadretta arbeid.

NYTT ARBEIDSPROGRAM

Både "omstillingsdiskusjonen" og "internasjonalt-diskusjonen" er et viktig grunnlag for nyskrivinga av Arbeidsprogrammet, som er satt opp som obligatorisk partidiskusjon høsten 1986.

Etter planen skal diskusjonsutkastet til nytt Arbeidsprogram være ferdig i løpet av sommeren 1986.

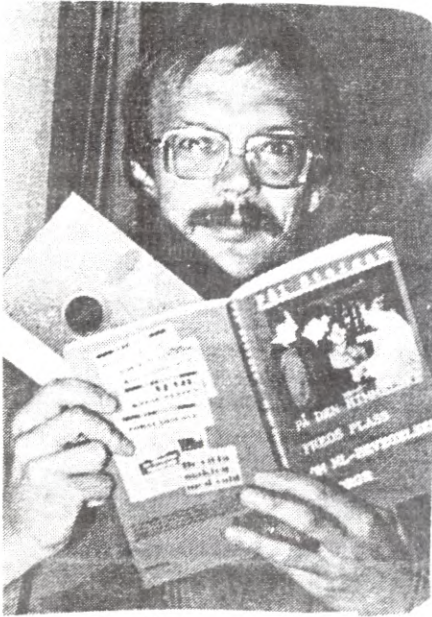
"TEKNOLOGI-MØTET"

I partiplanen loves det et frivillig møteopplegg om "teknologisk revolusjon".

Vi trekker endel standpunkter om dette inn i både "omstillingsdiskusjonen" og "internasjonalt-diskusjonen", da de er sentrale premisser for vurderingene vi gjør der.

Hensikten med dette spesielle "teknologi-møtet" er å gå grundigere inn på den grunnleggende uenigheten som fins på dette området: Dreier det seg om endringer som krever et nytt økonomisk system, som stiller den industrielle revolusjonen i skyggen? Eller, dreier det seg om "vanlig teknisk utvikling", som vi har hatt hele tida under kapitalismen, og som kapitalismen vil kunne utnytte til sin fordel? ("Perspektivberegningene for norsk økonomi til år 2000" - NOU 37/1983 - forutsetter t.o.m. en svakere teknisk utvikling fram mot årtusenskiftet enn i årtiene før 1974!)

Vi har ikke ferdig noe eget møteopplegg på dette ennå. Men, vi tenker oss at bakgrunnsmaterialet skal være sluttkapitlet i Pål S'

bl.a. boka til
denne mannen..

g is bok, pluss en "spiss-artikkel"
som går "det moderate teknologisy-
net" nærmere etter i sømmene.

LOKALE KLASSEANALYSER

I avsnittet om "omstillingsdisku-

sjonen" blir det pekt på at denne
er sentral for utviklinga av de
lokale klasseanalysene. vi trekker
dette fram som et eget avsnitt, for
å understreke denne sida av "den
store kapitalismediskusjonen".
Vi vil framover i 1986 legge fram
endel erfaringer fra - og retnin-
gslinjer for - dette arbeidet gjen-
nom TF.

Herved oppfordrer vi enkeltkamera-
ter og avdelinger til å komme med
bidrag!

SOMMERLEIRENE 1986

Som lagt fram i oversiktsartikke-
len om 1986-arbeidet, blir sannsyn-
ligvis den ene hoveddiskusjonen på
leirene knytta til "den store kapi-
talismediskusjonen".
Det mer presise temaet vil vi måtte
ta stilling til utpå vinteren.
Hensikten må være å "dra sammen"
endel av det arbeidet som er gjort
til da, og stille opp problemstil-
linger som er viktige for å drive
arbeidet videre framover.

Hovedleiren på Østlandet blir 6.-
12.juli.

*

PARTIAVDELINGS- DISKUSJONEN OM DEN 3. VERDEN

*

En felles konklusjon fra flere
av innleiderne på Klassekampens/Røde
faner 3. verden-konferanse 15 - 17

november 1985, var at det er i ferd
med å skje et holocaust i den 3.
verden, et folkemord på store deler

av de fattige massene. Dette bør være hovedproblemstillinga for avdelingsdiskusjonene: Er denne konklusjonen riktig, og hvilke krefter er det som er i ferd med å frambringe dette resultatet ?

For å kunne vurdere denne konklusjonen, er avdelinga nødt til å sette seg inn i konkret materiale. Det er særlig to områder som bør diskuteres:

- Sult - et resultat av naturkatastrofer eller av imperialismen som system ?

- Gjeldskrise - kvelertak på massene i den 3. verden ? Hvem tjener, hvem taper ?

Avdelinga bør gå inn på, og diskutere disse to områdene **først**. Hvis dere får dårlig tid, ta heller det ene området skikkelig enn å fare over begge med harelabb. Både temaet sult og temaet gjeldskrise kan brukes som innfallsvinkel til å forstå forholdet mellom imperialismen og den 3. verden. Klarer dere å ta begge, vil dere få mye materiale til å ta stilling til problemstillinga: "Holocaust i den 3. verden ?"

Den siste problemstillinga som bør diskuteres, er :

- Hvilke oppgaver stiller denne situasjonen oss, som et kommunistparti i et imperialistisk land, overfor ?

Materiale til avdelingsdiskusjonen:

- I Klassekampen for lørdag 16/11 og i uka 18/11 - 23/11 står det mye materiale fra 3. verden-konferansen. Lørdagsnummeret hadde et stort oppslag med Myrdal der "Holocaust i den 3. verden ?" sto sentralt. Utover i uka var det mye stoff, både om sult og gjeldskrise.

- "Økologi-nr." av Røde fane høsten 1985 hadde en artikkel av Peder Mørn L. om gjeldskrise.

- Siste nr. av Røde fane i 1985 vil inneholde Lloyd Timberlakes innledning om "sult og politikk" på 3. verden-seminaret.

Kvinnefronten har utgitt Agnete Stens panelinnlegg i debatten om "Utviklingsstrategier for den 3. verden". Den heter "strategier for den fattige befolkningen i den 3. verden må ta utgangspunkt i kvinnene". Kan bestilles fra Kvinnefronten, koster kr. 10.

- De siste kapitlene i Pål Stens bok "På den himmelske freds plass" tar opp både sult og gjeldskrise, og setter det i sammenheng med vår strategi.

- Innledningene fra 3. verden-konferansen vil komme som bok i 1986. Dessverre er det umulig nå å si utgivelsesdato. Følg med i Klassekampen !

- Hele 3.verden - konferansen ble tatt opp på video. Fra dette vil det bli redigert ut til to halvtimes programmer som kan bestilles fra Elverum videoverksted A/S, Postboks 1560, 2401 Elverum. Det ene programmet vil ta opp temaet sult, og det andre vil ta opp "Holocaust i den 3. verden ?" med gjeldskrise som et undertema. Programmene vil kunne fås med både norsk og engelsk tekst, og vil foreligge ferdig i løpet av januar. Følg med i Klassekampen !

Gjennomføring av avdelingsdiskusjonen:

Temaet er stort, og det beste ville være om avdelingene hadde mulighet til å arrangere lagsseminar (dags eller helg). De som bare har mulighet til å holde ordinært kveldsmøte, bør vurdere om de skal ha to møter.

Forberedelsene er viktige. Allerede nå foreligger det en god del materiale som det er mulig å sette seg inn i. Styrene bør sikre

at alle får forberedt seg ordentlig sånn at folk sitter inne med en del fakta når møtet skal holdes.

Avdelinga bør også tenke på

hvordan den kan bidra til å få fakta og diskusjon om situasjonen i den 3. verden ut til folk utafor våre egne rekker.

SKAU

8. MARS -86

*

KORT OM 8.MARS -85:

8.mars -85 gikk rundt 15 000 i tog, og det var arrangementer på mer enn 90 steder. oslo samla 5000, Bergen 1000 og Trondheim 2000, Trømsø 700. I Skien gikk 190 i tog arrangert av KF, Venstrekvinnene, H og AKP, mens Samorg (i samarbeid med AP og SV) samla 45 i sitt forsøk på å overta 8.marsdagen. Hønefoss samla 200 (i samarbeid med DNA-damer) mot ca. halvparten i 1.mai-tog.

Direkte i kjølvannet av 8.3 ble det oppretta 2-3 nye KF-grupper, men svært mange steder rapporterte om godt grunnlag og store muligheter om partiet satte av krefter.

8.marsbevegelsen er en svær massebevegelse, av stor betydning for kvinnekampen. Å legge vekt på 8.-marsarbeidet er helt i tråd med sentrale målsettinger i partiets plan.

8.mars er en viktig anledning til systematisk å styrke lagas massearbeid. Parola "6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon!" vil stå sentralt, og mobileringa 8.3 vil bety en viktig styrking av kampen. Og 8.marsarbeid

vil kunne gi et godt utgangspunkt for å starte KF-gruppe eller verve flere medlemmer til KF, dersom det planlegges på forhånd.

Dette er avgjørende argumenter for at laga må ta 8.mars like alvorlig som 1.mai som kollektivt ansvar.

PAROLENE.

Litt om parolene ifjor:

Parolene er stort sett gode og tar opp sentrale kvinnekampsaker. Mange steder har gode lokale paroler, men ikke alle. I TF ifjor framhevet vi noen saker særlig (stikkord: 6-timersdagen, kvinner og arbeid, offentlig omsorg, porno, int. solidaritet og verneplikt), og dette er stort sett fulgt opp, med noen forbehold:

- Få har tidfesta 6-timersdagen (tas opp lenger ned), svært få har fått med full lønnskompensasjon.

- Det er fortsatt problemer med de internasjonale parolene endel steder. Enkelte steder har trøbbel med NKP, men hovedproblemet ser ut til å være at det ikke føres offensiv kamp for parolene.

Enkelte lar være å foreslå dem,

andre trekker dem uten kamp. bl.a. fordi vedtak foregår i komiteer og ikke på åpne møter.

Noen steder nøyer seg med paroler som allment støtter frigjøringsbevegelsene eller nasjonal sjølrådere. En kompromissparole var: "Alle nasjoners frihet - hele verdens fred!"

Alle disse parolene er uakseptable. Så lenge Sovjet uten å blunke kan gi sin støtte til slike paroler, retter de seg ikke mot Sovjet. Solidaritet med kvinner i alle land er heller ingen støtte til kampen mot imperialismen og supermaktene. (Det store flertallet har likevel gode, konkrete internasjonale paroler mot Sovjet og USA - uansett samarbeidspartnere).

Verneplikt-parola ble reist til diskusjon noen få steder - og trukket. Den kom ikke med noe sted. På steder den kunne blitt vedtatt ble den ikke engang reist. Bergen endte opp (etter at både ja og nei til verneplikt for kvinner var blitt nedstemt som hovedparole) med "Likestilling i Forsvaret!" som hovedparole med ja til kvinnelig verneplikt som underparole. Bra resultat!

Verneplikt for kvinner møter stor motstand mange steder, og våre folk har ikke følt seg skikkelig rustet.

8.MARS 1986:

6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon!

Dette må bli en av hovedsakene. Som nevnt i oktober-TF, jobber vi med en "Ta 6-timersdag-aksjon 7.3. som et viktig ledd i å trappe opp kampen. dette skal være en aksjon uavhengig av 8.mars-samarbeidet på de ulike plassene. God mobilisering rundt 6-timersdagen i 8.marsbevegelsen vil gjøre det lettere å få en slik aksjon omfattende, og aksjonen

Revolutionen 2. mai.

Tegnet av Otto Hjord.

Arbeidsgiverne: "Politik! Hjelp! HAN går hjem en time for tidlig!"

Arbeidsgiverne: "politik!
Hjelp! HAN går hjem en
time for tidlig!"

vil virke som en ekstra mobilisering. Vi tenker oss også at de som deltar i en slik aksjon holder eget arrangement mens aksjonen pågår, f.eks. kl.14, og det vil fungere som en opptrapping.

Tidfesting til 1992 møtte motstand ifjor, folk syntes det var for lenge til. Parola har vært, og er, en del av taktikken i fagbevegelsen, og har fungert der. Men da vi stilte den som 8.3 parole, undervurderte vi forskjellen på fag- og kvinnebevegelse og nødvendigheten av å ha ulik taktikk. Kvinnebevegelsen er mer utålmodig og opprørsk, det må vi ta vare på og la den gå i spissen.

Men vi er sjølsagt ikke mot tidfesting i parola.

I år er det viktig å ta opp diskusjonen om betydninga av normalarbeidsdagen og hva som skjer med den, evt. tilleggsparole: Forsvare

normalarbeidsdagen!

På steder som kan ha flere paroler, er det viktig i forhold til tariffoppgjøret med "7 1/2 timers dag nå!" Lik arbeidstid er ikke tilstrekkelig, det kan og bli aktuelt med parole mot NAFs krav (når de blir klarere), eks.: Nei til økt driftstid for bedriftene!

Pornokampen

Fellesaksjonen har i høst kjørt en kampanje for anmeldelse av blader solgt i Narvesen. Skal dette gi resultater, er det nødvendig å mobilisere en bred opinion bak kravet om at Narvesenpornoen og annen dagligvareporno skal bort. Dette er nødvendig både for å presse fram en best mulig tolkning av loven, og for å presse Narvesen sjøl.

Dette vil kreve en grundigere diskusjon mange steder.

Det er og viktig å vise hvordan pornoen bereder grunnen for incest, voldtekt og kvinnemishandling.

Ifjor hadde partiet i 2 distrikter menn på stand mot porno før 8.3, ett sted fikk alle laga direktiv om dette. Vi vil oppfordre flest mulig steder til å følge opp og mobilisere til toget bak "Mannfolk mot porno" og liknende underparoler.

Diskusjonen om mannens rolle kan og følges opp med egne paroler som utfordrer menn: Menn, ta oppgjør med mannsrollens kvinneforakt! El.l.

Kampen for kvinnearbeidsplassene og kvinners rett til arbeid og lønn.

Hilleslandsaka kommer trolig opp i Høyesterett i mars. 8.mars-bevegelsen blir en viktig opptrapping. Oppsigelsessakene hagler for tida, Angela, Angelika, PreFa, situasjonen i de enkelte sakene vil sjølsagt ha betydning for parolene,

men Hilleslandsaka må være spissak, dommen vil ha enorm prinsipiell betydning.

Kamp mot nedskjæringer i helse- og sosialsektoren er en viktig del av kampen for kvinnearbeidsplassene, om mulig helt konkret.

Bare noen få steder hadde ifjor parole om kvinnelønna. Ved tariffoppgjøret til våren settes lønn opp mot nedsatt arbeidstid, og det splitter, også damer. Vi må slå fast at kvinner trenger både høyere lønn og kortere arbeidstid. Forslag til parole: "Kvinner krever reallønnsøkning og individuell lønnsgaranti!"

OBS! SV går i sitt langtidsprogram inn for at arbeidstidsforkortelse skal gis istedenfor reallønnsøkning i åra framover.

Forsvar retten til sjølbestemt abort!

Abortmotstanderne har lansert en ny offensiv for lovbeskyttelse av det ufødte liv. Både i Ålesund og Krsand var det i fjor arrangementer mot abort. Nå planlegger de stor aksjon 10.-12.mai og høring i september. det er viktig at 8.3-bevegelsen brukes til å bygge opp en motoffensiv; mange av dagens aktivister har blitt med etter abortkampen.

Kampen for offentlig ansvar for omsorgsarbeidet

omfatter bl.a. barnehager, forlenga svangerskapspermisjon, enslige forsørgeres økonomi osv.

På dette området er det særlig viktig å stille konkrete og lokale paroler, f.eks ikke bare allment for å styrke eldreomsorgen,- for å skjære igjennom svadaen fra alle partier.

Vi går inn for at flest mulig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

steder stiller paroler til støtte for lesbiske. Hittil har det stort sett vært gjort i de store byene. dette er viktig både for å synliggjøre og støtte lesbiske, og for å vise at deres kamp er en viktig del av kvinnekampen. det kan være tøft å gå med slike paroler på et lite sted, vi vil derfor oppfordre partimedlemmer, både homo- og heterofile, til å gå i spissen.

Internasjonal solidaritet.

Vårt minimum må fortsatt være å gå mot Sovjet i Afghanistan og USA i latin-Amerika.

Flere steder kan det bety at vi i utgangspunktet må stille med skarpere paroler, slik at vi har noe å gå på.

I år vil det også være svært aktuelt med krav om full boikott av Sør-Afrika. Mange steder har flere internasjonale paroler, Eritrea, PLO.

KF har i løpet av de siste åra kommet langt videre i diskusjonen om internasjonal kvinnesolidaritet - vi anbefaler KFs hefte om dette temaet til forberedelser - både i partiet, i KF og i 8.3-komiteer. Studier av kvinners situasjon utvider vår forståelse for hva imperialismen - først og fremst Sovjet og USA - betyr for verdens folk. Flere i KF var i Nairobi og kan evt. inviteres til åpne møter i løpet av 8.mars-bevegelsen. KFs klare profil mot begge supermaktene er faktisk enestående i den vestlige verden. KF arrangerer også en innsamlingskampanje til støtte for Eritrea i januar (se annen art. i TF).

Verneplikt for kvinner.

Vi går også i år inn for at partiet reiser denne parola til diskusjon over hele landet, uavhengig av hva KF gjør. I år vil vi i tillegg

gjøre mer for å forberede folk, materiale fra en sentral konferanse om kvinner og forsvar vil foreligge i 2.halvdel av januar.

Målet er å få opp diskusjonen, ikke bare et formelt forslag som trekkes, og få den med en del steder der diskusjonen legger grunnlag. Forøvrig mener vi at parola "likestilling også i Forsvaret" er et bra kompromiss - dvs. etter diskusjonen, ikke før.

UNGE JENTER.

Mange av sakene vi har nevnt, opptar unge jenter spesielt. Det er viktig å la unge jenter slippe til i parolediskusjoner med sine saker, og med sin egen utforming av paroleforslag. Det vil gi et godt utgangspunkt for jenteopprør og diskusjon.

MOBILISERING/DISKUSJON.

Mange steder er preget av at noen få gjør alt arbeid, og at det blir lite tid til direkte mobiliseringsarbeid.

Selv om parolene blir vedtatt på åpne møter, blir det ofte lite diskusjon. En viktig oppgave er derfor å gjenreise 8.mars, også som en diskusjonsbevegelse, ikke bare om de tradisjonelle uenighetene, eller i år om verneplikt.

Skal 8.marsarbeidet føre til KF-organisering, må folk systematisk trekkes med i kvinnepolitiske diskusjoner rundt mange ulike paroler. Forutsetninga for det er at forslag

til paroler kommer tidlig ut til flest mulig folk - i god tid før de skal vedtas. Det høres enkelt ut, men brytes nesten alltid. det er nesten umulig å ta opp diskusjonen om 8.3 på arbeidsplassen og blant venner uten et paroleforslag. Resultatet er sein eller ingen masse-mobilisering.

I tillegg er det sjølsagt viktig å fortsette tradisjonen med stands, og gjenopprette dørbesøk, slik Tromsø gjorde denne gang. De fleste steder ligger det svære muligheter. Mo i Rana oppsummerer at 3 jenter lager tog med 110 folk, omlandet blir ikke trukket med.

MENN.

To steder hadde menn på stand mot porno 8.3 iår. Noen menn jobba aktivt for fagforeningsstøtte til

toga. Ellers har vi ingen oppsummering av menns deltakelse, det må vi se på i år.

Vi vil oppfordre laga til å diskutere menns rolle 8.3, hvorfor de skal gå i tog, hvordan de kan mobilisere andre menn, osv.

PARTIET.

Oppsummeringene viser at fortsatt er 8.mars i hovedsak partijentenes ansvar, ikke partiets. Men det varierer en god del, fra behandling i DS og i alle lag til praktisk talt ingen partidiskusjon. Betegnende er at svært mange steder selges ikke KK 8.3, fordi KK-ansvarlige ikke oppfatter det som sitt ansvar.

Vi vil oppfordre jentene til å slåss for at 8.3 blir tatt alvorlig i partiet, som den store politiske massebevegelsen den er!

For SKAU - Siri J

*

8. MARS - EN KVINNEKAMPDAG!

8.MARS: EN DAG FOR Å MOBILISERE OG LEGGE GRUNNLAGET FOR BREIERE OG MER SLAGKRAFTIG KVINNEKAMP.

Alle merkedager har ikke bare en tendens til å bli tradisjon i seg selv! Bra er det at 1.mai er en nasjonal festdag og at dagen er gjenreist som kampdag. Skal 8.mars gå samme vei, fra kvinneaktivismen

tenes dag til organisasjonenes dag og inn i en fase hvor dagen blir viktigere enn det politiske innholdet?

Et stort flertall steder ledes 8.marsarbeidet av 8.marskomiteer sammensatt av enkeltpersoner fra ulike miljøer og grupper, med KF og partijenter i spissen. De aller fleste stedene vedtas parolene på

åpent møte.

Men la oss være årvåkne. Økt støtte i faglige miljøer er en tendens som er bra. Samtidig øker det "tverrpolitiske samarbeid" med alle partier, også Høyre, i 8.3 komiteer med representanter for partier og evt. andre organisasjoner.

8.mars en kvinnekamp-dag.

Det er nødvendig å vurdere vårt arbeide utfra et kvinnekamp-perspektiv og utfra et skjerpet syn på behovet for den særegne kvinneorganisering. Hvordan organisere bevegelsen rundt det politiske arbeid? Hvem er våre allierte i kampen for progressive politiske grunnlag?

Den praksis som har vokst frem en god del steder ser rar ut i dette perspektiv. Et representasjonssystem med allianser vi f.eks. ikke ville drømt om å satse på i den faglige kampen, har funnet vei til 8.mars-feiringen. År etter år har det vært slått fast at dagen er kvinnekamp for massene, det er de vi vil nå, få i tale og mobilisere til 8.mars-markeringene og ikke minst til kvinnekampen i fremtiden. Flere er gått bort fra å jobbe med bredt sammensatte 8.mars komiteer der kvinner deltar på fritt grunnlag. i starten så vi samarbeidsmonstre med KF, SV-kvinner, AP osv. Siden ble det korrigerert til KF i samarbeid med AKP/RV, SV, AP osv. Nå er det imidlertid ikke slik at fordi man samarbeider med AP-kvinner en plass, så bryr Arbeiderpartiet seg så mye mer om kvinnekampen. Uansett hvem som har tatt æren for deltakelse i 8.mars arbeidet, så har det stort sett vært Kfere og partijenter som har gjort fotarbeidet. realiteten bak enkelte partikvinnens engasjement i arbeidet er ofte at kvinnekampen har engasjert dem mer enn at de representerer partiet sitt. De hadde sannsynlig-

vis vært mulig å få med i arbeidet på et personlig grunnlag, frittstilt fra hva, hvor langt eller hvilken politikk deres parti vil akseptere. Diskusjonene om det politiske grunnlag som et viktig og bærende prinsipp for vårt arbeide med 8.mars er borte, hvis vi på forhånd kan riste sammen partiprogrammer fra høyre til venstresiden og komme ut av det uten mye forbedelser og uten særlig mobilisering av kvinnene rundt dette arbeid.

En kamerat skriver i sin 8.3-oppsummering, som kommentar til AP-forslag i Samorgs kvinnenemnd i en by om å danne en komite av alle partier og kvinneorganisasjoner:

Det er ganske sterkt å gå inn for å samle alle partier for å organisere 8.mars tog. Dette er statsfeminismen satt i system, dette er illusjonen om at kvinnekampen går framover mens statsbudsjettet river grunnen under føttene på kvinnearbeidsplassene. dette er redselen for å møte uorganiserte kvinner på allmøter. dette er redselen for å møte Kvinnefrontere som stiller paroler og debatterer. Dette er redselen for å få debatt om forsvarspolitik og verneplikt, AP-kvinnenes redsel for å bli konfrontert med at AP har et forsvarspolitisk program. Det er ikke så mange ukene siden vi så at Samorg i den byen klarte å ødelegge en protestbevegelse mot statsbudsjettet. Ikke mobiliserte de, og alle som hadde en annen parole enn "La Byen Leve" ble utvist av toget. Å la Samorg og DNA få ture fram, er å nedlegge massebevegelsen rundt 8.mars. Når de sier at "få saker = mange folk", så er det feil: Få saker = passivitet og få folk.

En del steder er det derfor viktig å redusere partienes innflytelse. Den viktigste måten å gjøre det

organisasjon, men som har erfaringer fra ulike jobber og ulike områder i kvinnekampen og kvinners liv. Det er viktig fordi 8.3 ikke bare er dagen til dem som har organisert seg, men en kampdag for alle kvinner.

De fleste stedene vedtar idag paroler på åpne møter. Der det ikke skjer, kan det være en viktig nyvinning for å svekke parti-innflytelse.

Det er gjennomgående at mange mener de kom forsent igang med arbeidet. Hva er da lettere enn å gripe til det opplegget som var siste år....

KF-organisering er satt som en sentral oppgave for partiet i 4-årsplanen. det må derfor være selvsagt i forbindelse med 8.mars-arbeidet å se nærmere på grunnlaget for å danne Kvinnefront, styrke fronten, se på mulighetene for å få fler kvinner til å slutte opp om den særegne kvinneorganisering. KF har en politikk som burde kunne rekruttere svært mange kvinner - og ikke som "partirepresentanter".

Trekk teppet vekk under partier som vil høste kvinnepolitisk ros på 8.mars, og styrk 8.mars som kvinnes kampdag.

Hilde, for Kvinneutvalget.

*

1. MAI

-86

Denne artikkelen er skrevet på grunnlag av en foreløpig diskusjon i SKAU om linja for 1.mai 1986.

Vi prøver å knytte an til tendenser som har gjort seg gjeldende i 1.mai-bevegelsen over lengre tid, og reiser en diskusjon om videreutviklinga av 1.mai hvor dette trekkes inn. Synspunktene på hvordan 1.mai-bevegelsen har utvikla seg må ikke betraktes som noen endelig oppsummering fra SKAUs side, men som syn mener vi det er viktig å få det trekt inn i debatten for å få satt 1.mai-bevegelsen inn i helheten i arbeidet vårt.

Artikkelen legger først fram endel "harde fakta" om 1.mai-bevegelsen de siste 6 åra, med en spesiell vekt på utviklinga siste året. Deretter en kort vurdering av den politiske kampen mellom de to hovedalternativa 1.mai, fulgt av noen synspunkter på karakteren og bredden i 1.mai-bevegelsen i sin

helhet, slik den utvikler seg nå. På grunnlag av disse vurderingene legger vi så fram noen forslag til retningslinjer for igang-draginga av 1.mai-arbeidet -86. En grundigere vurdering av den politiske situasjonen og taktiske spørsmål knytta til 1.mai-bevegelsen vil vi legge fra seinere (bl.a. i febr.-TF).

NOEN FAKTA OM 1.MAI:

1) Utviklinga i antallet tog og deltakere i disse, hvor vi har deltatt:

1985:	ca 57 tog (+ 15 torgmøter)	m/tls. ca 18 700 deltakere
1984:	65 tog (+ 14 pkt.dem./torgm.)	m/tls. ca 19 000 deltakere
1983:	69 tog (+ 8 -----"-----)	m/tls. ca 19 700 deltakere
1982:	76 tog (+ 8 -----"-----)	m/tls. ca 23 300 deltakere
1981:	66 tog	m/tls. ca 16 130 deltakere
1980:	65 tog	m/tls. ca 22 500 deltakere

Ca.12 tog falt ut i år, mens 4 nye steder kom inn på "tog-lista".

- Tilbakegangen i antall tog fra ifjor (ca.8), fordeler seg jevnt på at antall Samorgtog vi var med i gikk tilbake med drøyt 1/3, og at steder som har hatt svært få i toga de siste åra har gått over på torgmøte.

2) Utviklinga i typer tog vi har deltatt i:

	FFF/FS e.l.	Samorg	Andre enh.
1985:	48 arr. m/11 200	13 arr. m/6500	10 arr. m/1000
1984:	51 arr. m/12 250	20 arr. m/5700	8 arr. m/1000
1983:	42 arr. m/11 600	20 arr. m/5400	15 arr. m/2700
1982:	46 arr. m/11 000	30 arr. m/11 600	8 arr. m/ 880
1981:	44 arr. m/11 800	12 arr. m/2300	12 arr. m/1800
1980:	29?arr. m/13 400	22 arr. m/7470	14 arr. m/1620

0)

derav 15 torgmøter

2)

derav 8 møter

1)

derav 14 møter

3)

derav 8 møter

- Vi er altså tilbake på "1981-nivået" når det gjelder Samorg-enheter (NB! de to stortingsvalgåra - og at 1982 var "startåret" for "enhet i kampen mot de blå"-kampanja.)

Det er verdt å merke seg at det ble brudd på 2 av stedene vi har hatt Samorgenhet flest år - Odda og Førde. Førde kom på offensiven gjennom dette, ved at toget vi tok initiativ til (med utg.pkt i Jern og Met og H & K) ble hovedarrangementet i bygda.

Når det gjelder "andre enhetstog", så skjedde det en forskyvning av tyngdepunktet i disse.

SV var formelt med i færre (bare Drøbak, Balsfjord, Nedre Eiker og Furuset)

- SV-laga gikk i retning av DNA.

Men, flere av stedene var enkelt-SVere med i toga, eller SV stilte sine medlemmer fritt til hvor de skulle gå (eks. Bærum og Ullensaker - og Larvik?)

Vi har samarbeida med V/UV et par-tre steder. På Hamar er det ganske breitt frontarr. (med bl.a. Godtemplarungdommen med), med betydelig innslag av ungdomsmiljøer.

3) Folk vi er drivkrafta i å mobilisere:

Fordeler vi Samorgtoga vi er med i på 1/3 på oss, og halvparten av folka i de andre enhetsarr. får vi følgende "måltall" for antall folk vi mobiliserer:

1985:	13 900
1984:	14 650
1983:	14 750
1982:	15 100
1981:	13 600
1980:	16 700

4) Oppslutninga om FFF/FS-toga:

Av 20 steder som er sammenlignbare i år og ifjor, som vi har sikre tall fra, så er det 10 steder med framgang, 9 steder med tilbakegang og 1 sted status quo.

Totalt er det en tilbakegang på ca.8% for disse 20 stedene. Denne tilbakegangen skyldes storbyene (Oslo først og fremst, men også endel i Bergen). Utenom de 3 største byene så er totalsummen omtrent uendra (noen går litt opp og noen litt ned - med noen unntak hvor det var ganske store utslag: Lillehammer og Drammen kraftig tilbake, og Gjøvik, Halden og Steinkjer med relativt stor framgang).

5) Oppslutninga om DNA-toga:

Vi har nokså mangelfulle tall her, men følgende kan "trekkes ut":

- I de 5 store "1.mai-byene" (Oslo, Bergen, Trondheim, Tromsø og Stavanger), så gikk DNA-toga drøyt 10% fram i gj.snitt. Stavanger må sees isolert, pga. enhetstoget der.

Klassekamptoget gikk ca.10% tilbake i Oslo og Bergen, og holdt omtrent stillinga i Tromsø og Trondheim.

- Når det gjelder de andre stedene så ser det ut som om DNA har holdt noenlunde status quo, eller en svak tilbakegang fra ifjor. Av de "fylkeshovedstedene" vi har tall fra, så er det bare i Hammerfest og Ålesund de har en merkbar framgang. Begge disse stedene var det enhetstog i år, i motsetning til ifjor.

De gikk betydelig tilbake i Kristiansand (men der var det ekstraordinært

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
stort tog ifjor) og på Hamar (hvor klassekamptog et gikk betydelig fram). Videre fikk klassesamarbeidslinja et tilbakeslag igjen i Førde, og er fortsatt på defensiven i Akershus Vest (Asker og Bærum).

DEN POLITISKE KAMPEN RUNDT 1.MAI

I. DE MEST SENTRALE STRIDSSPØRSMÅLA I -85.

-DNA sitt partimisbruk av dagen

var det mest sentrale stridsspørsmålet, det som var mest framme i "rampelyset". Valgkampen tilspissa motsigelsene omkring 1.mai skal kunne dikteres av DNA, eller om det skal være sjølstendige markeringer, med de konkrete kampsakene i sentrum.

1.mai-direktivet til DNA undervurderte den motstanden som etterhvert er vokst fram imot dette partimisbruket (sjøl blant folk som er politisk enige med DNA). Spesielt i fagbevegelsen ble 1.mai et skritt fram for de kreftene som vil frigjøre den fra DNA-misbruket. Diskusjonene som foregikk i faglige fora, og den almenne offentlige debatten rundt 1.mai, var en viktig pådriver for FUF-bevegelsen som kom seinere på forsommeren.

De fleste klassekamptoga la stor vekt på agitasjonen mot DNA sitt partimisbruk av dagen. Dette var det rett å gjøre til en viktig sak. Likevel fikk det ikke særlig utslag for oppslutninga om toga. Det førte ikke til noen særlig overgang mellom de to tog-alternativa. Men, på et par-tre steder førte det til at klassekampalternativet for første gang klarte å mobilisere såpass styrke at det kunne lage eget tog, når DNA gikk inn for å misbruke de enhetstoga som hadde vært i åra før.

En viktig grunn til at kampen omkring DNA sitt partimisbruk av dagen (og fagbevegelsen generelt) ikke fikk særlig utslag i oppslutninga om de ulike arrangementa, tror vi skyldes utfallet i kampen rundt et annet viktig stridsspørsmål:

-Enhet mot Willoch?

DNA kjørte her "saftig" ut med hovedparoler som "Ny vekst for Norge", "A-regjering-85", "Sosialistisk flertall på Stortinget" o.l.

Det var liten vakling blant de som vanligvis støtter klassekamptoga på denne saka. Muligens med ett unntak, gikk de ikke inn i noen enhet med DNA der de fikk beholde valgkampparolene sine.

Denne stridssaka førte til at det ble færre enhetstog i Samorgregi enn åra før. DNA jenka ned partiprofilen sin noen steder - pga. motstanden mot partimisbruket - men flere steder valgte de å holde på de reine valgkampparolene. De mista ikke noe særlig folk på dette, fordi endel kampvillige folk allikevel så det som viktigere å stå sammen mot Willoch & co. 1.mai illustrerte derfor, til en viss grad, vanskeligheten med å slå igjennom bredt med A = H-agitasjonen. Dette er ingen argumentasjon mot vår linje, men det sier noe om de politiske standpunkta som er rådende.

På den andre sida viste totaltalla at heller ikke DNA klarte å få noen særlig fler enn de faste traverne ut på gata 1.mai for kravet om A-regjering

-6-timersdagkampen

Dette var en av de mest framskutte sakene i klassekamptoga. Samarbeidstoga ble også i stor grad pressa til å stille brukbare paroler her. Sjøl om de generelle standpunkta til DNA- og SV-ledere endel steder la grunnlag for kamp rundt saka, så førte heller ikke den til noen store "innhogg" i samarbeidstoga fra klassekamptoga sin side.

-Atom- og forsvarspolitik og anti-imperialisme

I år ble atomspørsmålet en ganske underordna sak på 1.mai. Parolene var stort sett av typen "Nei til Sovjets og USAs atomopprustning. Klassekamptoga hadde også i stor grad med krav om sterkt, uavhengig forsvar. Sone-paroler ble i liten grad kjørt fram i DNA/SV-toga. "Traktat NA" ble reist noen steder, bl.a. i ett av Samorgtoga vi deltok i.

Det var heller ikke i år noen særlig kamp rundt de anti-imp. parolene, med unntak av noen steder hvor det er kraftige sosialimperialistiske provokasjoner på 1.mai (Nord-Trønd. spes.).

Men, sjøl om de fleste DNA/SV-toga har paroler på Afghanistan, så er det en markert forskjell mellom toga ved at det i disse toga er svært liten oppslutning bak dem (eks. bare ca. 5-10 stk. i Oslo-toget), og det har svært liten plass i propagandaen/agitasjonen deres. DNA/SV-toga har altså en helt annen profil og tyngde i kampen mot supermaktene, sjøl om de formelt kan si at de retter seg også mot Sovjet.

II. KARAKTEREN TIL 1.MAI-BEVEGELSEN

Tendensen i flere år nå har vært at 1.mai blir en kamp mellom de etablerte politiske retningene.

Masseoppslutninga, om både klassekamptoga og DNA/SV-toga, holder seg noenlunde på samme nivå, hvis vi ser det over de siste 5 åra.

Ser vi på hvem som går i disse toga, finner vi også en stor grad av stabilitet, i begge leire.

Også politiske partier som H, Kr.F, Sp, FrP, V, kommer i større grad inn i "1.mai-selskapet". Dette gjenspeiler det faktum at 1.mai er en viktig politisk kampdag. Men, det er et sterkt påtrykk for å få den inn i det parlamentariske spillet. Massemedia, med NRK i spissen, fyrer kraftig opp under dette.

I klassekamptoga har denne utviklinga ført til økende slitasje. det skal mye tålmodighet til, år etter år, å legge mye arbeid ned i å mobilisere stort sett de samme folka til 1.mai-tog.

Klassekamptoga vokste i sin tid fram som en massebevegelse, i opposisjon til de etablerte sosialdemokratiske 1.mai-toga. De skilte seg ikke ut

bare på det politiske grunnlaget, men også i form og oppbygging, ved at de la vekt på at folk som sto oppe i kamp, eller brant for en sak, sjøl skulle være med og lage toga.

Det er en viktig gevinst å holde fast på, at klassekamp toga er blitt en reell utfordrer til samarbeidstoga i størsteparten av landet. Men, tida er muligens inne til å drøfte grundigere om de har "stivna", om det må nye initiativ til for å videreutvikle dem? Vi tenker ikka da først og fremst på diskusjonen som har vært noen steder om "tog eller anna type arrangement" (om en skal opprettholde tog er først og fremst et spørsmål om styrke - om en klarer å mobilisere det en mener er minstemålet).

Det som må drøftes er om det er mulig å utvide massegrunnlaget til klassekamp toga - og om vi ikke må legge større vekt på å jobbe "nedover" i 1.mai-bevegelsen, blant de gruppene som skal utgjøre toga?

Dvs.: Gjør vi for lite med å gjøre 1.mai til kampdag også for nye bevegelseser som reiser kamp og slåss? Og, legger vi for ensidig vekt på å føre den politiske kampen på "topp-planet", med DNA/SV?

Det er fortsatt et viktig mål å fravriste sosialdemokratiet grepet om Samorgtoga, å gjøre dem til klassekamp tog. Men, 1.mai er ikke bare en sak for fagbevegelsen. Den er som den strategiske enhetsfronten vi jobber for å utvikle; den skal bestå av alle grupper som slåss mot undertrykking, utbytting og kapitalismens herjinger. Oftrer vi dette perspektivet stor nok oppmerksomhet for tida?

1.MAI 1986

I. DEN POLITISKE OG TAKTISKE SITUASJONEN.

Vi kommer tilbake med en grundigere vurdering av den politiske og taktiske situasjonen i februar-TF. det er flere ustabile faktorer, som kan gi betydelige utslag, både internasjonalt og innenlands. Bla: Er det gitt at regjeringsskonstellasjonen i Norge er den samme til våren som nå i høst?

Men, enkelte saker er det ganske sikkert kommer til å bli viktige også for 1.mai-bevegelsen til våren:

- Fagbevegelsen sin kampkraft, og sjølstendighet i forhold til DNA.
- Kampen om normalarbeidsdagen/"åpent samfunn"
- Nedbygging av velferdsgodene
- Vårt forhold til 3.verden og imperialismen og rasisme
- Kvinnekampen, i brei skala
- Miljøkampen
- Tariffoppgjøret kan få stor innvirkning.

DNA's utvikling må vi også analysere nærmere. Hvordan vil de langvarige effektene av valgseieren bli? Hvordan vil de stille deg til valget mellom ikke å ha regjeringsmakt og det å skulle regjere på grunnlag av splitt og hersk overfor de åpne borgerlige partia?

Det er klart at de har fått en vitamininnsprøytning gjennom valgseieren.

Men, de grunnleggende vanskene de strir med, pga. politikken sin og motsi-
gelsene innad, kan de ikke løse.
Vi må utnytte svakhetene deres.

II. IGANGDRAGINGA AV ARBEIDET. - Vi må begynne å diskutere linja vår for 1.mai-86, i forbindelse med planlegginga av de politiske kampfoppgavene for våren. Her må vi da trekke inn de langsiktige måla og legge større vekt på at vi ønsker å trekke alle som slåss for en rettferdig sak inn i 1.maibevegelsen.

- Når vi skal starte opp den organisatoriske jobbinga med 1.mai, må vi også tenke på at vi skal trekke med de bevegelsene som fins i området vårt. Bevegelser/grupper som er nye i 1.mai-sammenheng vil trenge ei "mod-ningstid". Invitasjon om å bli med og danne 1.mai-komite bør derfor komme i god tid før alle brikkene er lagt på plass - og vi bør starte diskusjonen på grunnplanet i bevegelsene. (Også i de "etablerte" bevegelsene trengs det å få igang den politiske bevegelsen retta inn mot 1.mai tidlig!)

- Arbeidet i fagbevegelsen starter mange steder opp allerede rundt nyttår. Vi skal utnytte de mulighetene vi har til å styrke klassekamplinja her. Men, vi må være obs. på at taktikken i fagbevegelsen ikke blir ei bremse for mobiliseringa på andre områder; at politikken for klassekamptoga blir uklar i lang tid pga. forhandlinger som pågår.

Ole - for SKAU

AVSLAG ANKE

Begrunnelse for avslag på anke
over eksklusjonene av Arild
Anne- og Bernt

De tre ble ekskludert fra AKP(m-1) etter streiken i Klassekampen 21/12-84. Eksklusjonene skjedde 16/1-85, og hadde følgende begrunnelse:

".....ekskluderes fra AKP(m-1) for å ha:

-brutt partidisiplinene ved å delta i streik i Klassekampen 21/12-84
-brutt fraksjonsparagrafen i forbindelse med selve streiken og opptakten til den.

Dette er grove brudd på partidisiplinen. Særlig grovt er det at dette skjer i partiets avis, med de mulighetene det innebærer til å skade hele partiet, både eksternt og internt.

... er blitt avkrevd sjølkritikk for dette. Han har nektet å gjøre sjølkritikk. Be: forsvarer dermed brudd på partidisiplinen, og setter seg sjøl over vedtektene. Dette er uforenlig med partimedlemskap."

For Arild og Anne
kom i tillegg at de hadde vært ledende i sjølve streiken, ved henholdsvis å avholde formelt for-

beredelsesmøte hjemme hos seg og å ringe rundt og innkalle til møtet.

SK støtter eksklusjonene og begrunnelsen som er gitt for dem. I den tida som er gått mellom eksclu-

sjonene og SKs behandling av ankene fra de tre, er det ikke skjedd noe som har forandre situasjonen. Verken i ankene eller i andre sammenhenger har de tre gjort sjølkritikk for sin handlemåte. Ankene må avvises.

OM PARTI-PLANEN

INNLEDNING PÅ AVD.MØTE OM PLANEN

1. Først et par ord om innledninga.

Jeg kommer ikke til å foreta noen fullstendig gjennomgang av planforlaget og -notatet slik det er lagt fram. Som antyda i innkallinga er det min oppfatning at det er enkelte sentrale elementer som mangler i analysen og grunnlaget for planen, og som derfor gjør at den blir utilfredsstillende.

I hovedsak mener jeg planen kan brukes omlag slik den står, men med visse justeringer basert på den kritikken jeg kommer til å fremme i denne innledninga. Den kritikken jeg derfor kommer til å bruke denne innledninga til vil derfor ikke kullkaste mange enkeltsaker, men tvert imot stille spørsmålstegn ved endel av **innrettinga til partiet** og ved endel av den politiske og taktiske tenkinga som ligger under planen.

2. Til premissene for planen.

På s.2 i plannotatet - under headingen "Premissene for planen"

står følgende formulering:

"Godt grep om virkeligheten - både om samfunnet rundt oss og om situasjonen i partiet - er, (...) en del av planarbeidet. Planen bygger på en analyse av disse forholda."

Dette mener jeg er en overdrivelse. Min oppfatning er at planen bygger på bare en del av disse forholda. Det mangler nemlig fullstendig en beskrivelse og analyse av de subjektive forholda i massene og arbeiderklassen. Videre står det en hel del om hvordan vi forventer at framtida skal utvikle seg og hvilke tendenser vi kan se, men veldig lite om hva som er den faktiske situasjonen for arbeiderklassen og dens allierte.

Det står ganske mye - fornuftige saker - om hvordan vi mener/trur framtida vil arte seg for folk - men ikke ett ord om hvordan folk sjøl trut tinga vil utvikle seg. Massenes egne tanker om virkeligheten er ikke interessant.

I analysen av virkeligheten og framtida er følgende saker trukket fram som de sentrale:

- * Førkrigstid/krigstrusselen
- * Kapitalismens økonomiske problemer
- * Teknologisk revolusjon
- * Arbeidsledighet og nedbygging av fellesgoder
- * Oljens betydning for norsk økonomi
- * Angrep på folkslevevilkår
- * Gjeldskrise
- * Økologisk krise
- * Sultkatastrofen.

Dette er i korte drag de viktigste trekkene ved den objektive situasjonen og utviklingstrekkene. Men hva med den subjektive oppfatninga og opplevelsen av virkeligheten? Hvilke saker er det som står sentralt i hodet på massene? Hvordan oppfatter massene de problemene vi trekker fram? Hvordan opplever og hva mener de om sin egen situasjon og framtid? Dette er spørsmål som ikke er via noen plass i notatet og analysen som ligger til grunn for planen. I samme slengen kan vi derfor også lett se at forholdet mellom partiet og massene ikke er drøfta - et spørsmål som etter min oppfatning er av førsterangs betydning i dag.

Videre: Som en del av premisene sies det at vi lever i en strategisk periode som kan kalles "forberedelsene til den sos. rev." Dette for å avgrense seg fra dem som vil gjøre krigsperspektivet overordna. dette er en måte å stille problemet på som jeg mener er helt riktig.

Men notatet tar ikke opp spørsmålet om vi innafor denne perioden er i en situasjon med framgang eller tilbakegang for klassekampen.

"Er det flo eller ebbe?" spurte Stalin i sin tid. Dette avgjorde taktikken for partiet.

Hva med oss? Er det oppsving eller tilbakegang - eller er det en labil situasjon i klassekampen? På hvilke felter er vi på defensiven, på hvilke felter er fienden svak? Jeg opplever det slik at vi presses tilbake. Vi må foreta et "tilbaketog" - men hvordan gjør vi det? Hva er vår taktikk i en slik situasjon?

Dette er kompliserte spørsmål, derfor mener jeg det er en stor svikt i analysen at temaet ikke er behandla, og at måla for perioden ikke er stilt i forhold til den taktiske situasjonen.

3. Denne manglende interessen for den aktuelle taktiske og politiske situasjonen her i vår egen andedam, og for **HELHETEN** i situasjonen synes jeg preger planen, og gjør at jeg mener en bør gjennomdrøfte flere av punktene før vedtak, pånytt.

En annen feil ved plannotatet - og det får også konsekvenser for planen, såvidt jeg kan se - er synet på arbeiderklassen. Dette er gammel sjukdom i dette partiet. I Beretningsdiskusjonen kritiserte både jeg og hele dette laget behandlingen av arbeiderklassen og det synet på den som kom fram. Beretningen var ensidig opptatt av fagforeningspolitikk når den snakka om arbeiderklassen. det samme skjer igjen denne gangen:

"Partiet som helhet og de enkelte distriktene og avd. må gjøre en analyse av hvor arbeiderklassen fins, hvor de store og viktige arbeidsplassene er, hvordan vi skal bli organisert der og vinne politisk innflytelse."

Som gammel fagforeningsaktivist i Trondheim Jern og Met. skal jeg på ingen måte frakjenne fagforeningene

all deres betydning. Likevel vil jeg gjenta mitt spørsmål fra Beretningsdiskusjonen:

- Hvor finnes arbeiderklassen når den ikke er på de store arbeidsplassene? Hvor går de hen? Hva tenker de på, hva er de opptatt av i fritida si? Bor de noen steder? Hender det at de spiser, at de handler, reiser, sover?

Poenget er like enkelt som det er viktig: Arbeiderklassen er noe langt mer enn slaver ved en maskin eller på en arbeidsplass. De har interesser og aktiviteter som ingen fagforening behandler. de er mer opptatt av andre ting enn lønn og arbeidsplasser.

Norsk Automobilforbund - NAF - har en beregning som viser at for en gjennomsnittlig tobarns-familie, betyr de årlige BILUTGIFTENE ca.20% av det årlige husholdningsbudsjett. Og av bilutgiftene så er i hvert fall godt over 50% direkte eller indirekte avgifter til staten. Hvilket forhold har vi til det?

For svært mange unge familier - arbeiderfamilier - tar boutgiftene 40-50% av nettolønna. En nystifta familie med arbeiderinntekt må idag stifte gjeld tilsvarende omlag 3 brutto årsinntekter for å få et anstendig sted å bo. Hvilket forhold har vi til det?

Skattekommisjonen viste at det er inntektsgupper rundt og i underkant av gjennomsnittsinntekten (altså arbeiderlønner) som blir hardest beskatta her i landet. Hvilket forhold har vi til det?

Det er et beklagelig - men høyst forståelig - faktum at en overveldende majoritet av arbeiderklassen gir seg jamt faen i hva som skjer

på fagforeningsmøtene. I stedet bruker de fritida til å mekke bil, bygge og reparere hus, jobbe svart, orge billige saker osv.osv. Hvilket forhold har partiet til det?

Jo, vi sukker over at arbeidsfolk bare "er opptatt av sitt eget" og gir seg katten i de viktige tinga, slik som politikk.

Min oppfatning er at dette **nettopp uttrykker at dette er helt sentrale saker i arbeidsfolks daglige liv, og at det har stor betydning for deres daglige velferd.**

Bil er ikke lenger luksus, men en nødvendighet. Ingen har råd til å få andre til å bygge/reparere hus, å jobbe svart er en helt grei måte å komme seg unna litt av den verste flånga på.

Partiets tragedie er at vi ikke er opptatt av disse tinga - vi ser ikke dette som klassemåls. Vi betrakter ikke bilavgifter, skatt, boligpriser osv. som primært klassemåls. Min påstand er at i disse sakene **MØTER ARBEIDERKLASSEN UTBYTTINGA DIREKTE OG NÆRT HVER ENESTE DAG; DE FØLER DEN DIREKTE PÅ KROPPEN; DE ER FORBANNA PÅ DEN, OG DE UTFOLDER STOR ENERGI FOR Å UNNGÅ DEN.** Problemet er at det oftest skjer individuelt. Problemet er at det ikke fins noe organisert og politisk uttrykk for denne motstanden.

Jeg oppfatter dette som et politisk og ideologisk avvik som dette partiet har vært prega av i mange år. En fireårsplan prega av det samme avviket er jeg redd kan kjøre oss ut i grøfta i forhold til store deler av arbeiderklassen.

4. La oss betrakte problemet fra en annen synsvinkel:

Hvis vi tar for oss den analysen av arbeiderklassen som Jon Iv

har laga - jfr. plannotatet s.7 - vil se hvor uensarta arbeiderklassen er. I pakt med dette er det også svære motsigelser innafor klassen. Sjøl har jeg jobba i såvidt forskjellige grupper som i transportsektoren, blant Jern & Met-folk, blant kokker/mattillaging og nå sammen med kvinner i skranken i Postverket. Det som er mest påfallende er hvor forskjellig disse gruppene ser på mange av de tinga partiet mener er sentrale arbeiderklassepspørsmål. Spesielt i fagligpolitikken er det svære motsetninger, noe som sjølsagt henger sammen med en aktiv splittelsespolitikk fra borgerskapet, og en utprega sjåvinisme fra fagforeningstoppene.

Men samtidig fins det enkelte saker som svære deler av denne klassen kan forenes på grunnlag av, uansett om de er lavtlønna skrankeslaver eller "høytlønna" elektrikere. dette er nettopp de sakene jeg har snakka om, fordi de rammer dem alle på tvers av de tradisjonelle skillene.

Betrakter en kritisk vår politikk, vil en også kunne se at veldig mange av våre saker er svært omstridt innafor arbeiderklassen. Det gjelder såvidt forskjellige saker som Alta-utbygginga, kvinnesak, 6-timersdag, lønnspolitikken, fremmedarbeiderne osv.osv. Dette er svært viktige saker å slåss for riktige standpunkter i. Men det blir noe skeivt og haltende med hele greia når vi ikke samtidig har en taktikk og en politikk for å forene klassen på grunnlag av deres egne saker, mot borgerskapet.

En slik politikk som forener klassen er helt avgjørende for at klassen skal kunne utvikle en egen klassebevissthet - det som kalles å

gjøre klassen til en klasse for seg sjøl. Det er ikke tilstrekkelig at partiet har en forståelse av arbeiderklassen som en objektiv enhet - det er like nødvendig at arbeiderklassen utvikler en subjektiv klassebevissthet, der følelsen av enhet er den mest framtreddende og over-skygger ulikhetene.

5. Jeg mener etter dette at planen lider under en grunnleggende svakhet: Den er ingen plan for å forene partiet med arbeiderklassen og massene, og det er heller ingen plan for å forene massene mot borgerskapet. Snarere er det en plan for å utvikle partiets uavhengighet av massene, noe jeg i lengden tror er en umulighet.

Ofte har jeg en følelse av at partiet på den ene sida, og arbeid-sfolk på den andre sida lever to helt forskjellige liv side om side, og vi angår ikke hverandre. Vi er ikke opptatt av det som opptar massene - de er ikke opptatt av det vi driver med.

Dette er sjølsagt en sannhet med visse modifikasjoner, men grunnleggende sett mener jeg dette er riktig..

Derfor har jeg også en veldig sterk opplevelse når jeg leser dette plannotatet og vedtaka, at både planen og planmåla blir hengende i løse lufta. I og for seg virker det hele greit nok - men hvordan skal vi få det til?

Hvordan skal vi klare å øke KKs abonnemestall med 12% (eller hvor mange % det blir)?

Hvordan skal vi klare å øke medlemstallet i partiet med 20% som vedtaket sier - for ikke å snakke om en dobling som notatet optimistisk antyder?

På hvilket grunnlag skal vi ut-

vikle partiet til en taktisk og politisk ledelse for arbeiderklassen?

På hva slags politisk grunnlag skal vi realistisk jobbe for å få en stortingsrepresentant i 1989?

Hva er det poliiske utgangspunktet for laga som skal utvikle seg til virkelige ledelser på sine kampområder?

Jeg sitter med en veldig sterk følelse av at det hele blir en ren viljesakt.

6. La meg avslutte. Dette kan for tone seg som en ren slakt, basert på ensidighet - jeg har blinka meg ut en sak og bruker den til å slakte hele greia.

Det er sjølsagt ikke hele saken. Jeg mener mange av de tinga som er nevnt i planen er riktige og viktige. I all hovedsak støtter jeg

den kursen som trekkes opp for å styrke partiet. Og sjøl om min kritikk blir tatt til følge, mener jeg mesteparten av det som sies i planvedtaket kan stå ved lag.

Når jeg likevel så ensidig har benytta mitt privilegium som innleder til å snakke om en side av saka, er det fordi jeg mener den avslører en viktig svakhet i vår analyse og tilnærming til virkeligheten, og fordi den avslører et avvik i synet på massene og arbeiderklassen. Jeg ønsker at denne plandiskusjonen skal brukes til å korrigere dette.

Jeg har dessuten tatt som utgangspunkt at denne diskusjonen skal være en høring til hjelp for SK i det videre arbeidet. Da ser jeg det som riktigst å konsentrere meg om det som må rettes på, i stedet for å fortelle hvor flinke de har vært.

Innleder.

*

SVAR TIL KANG

Kang har laget "8 teser om problemene i partiet." Jeg skal kommentere det han skriver:

Den første "tesen" går ut på at det står dårlig til med massearbeidet i partiet. Det kan vi fort bli enige om. Kang synes ikke at "ledelsens prioritering og praksis etter landsmøtet står i noe rimeliG forhold til beretningas oppsummering av dette alvorlige avviket". Siden dette ikke begrunnes, er det vanskelig å

diskutere. Sjøl synes jeg vi har tatt problemet nokså alvorlig: Vi har hatt to reiserunder (en i januar/februar og en i oktober/november) til distriktsstyrer og lag for å diskutere nettopp grunnorganisasjonene, massearbeidet og hvordan vi kan bedre situasjonen. Vi har lagt en plan for landsmøteperioden som tar sikte på å få partilaga ut blant folk. Vi har jobba nokså hardt, bl.a. i

forbindelse med Syd-Varanger-kampen og valgkampen, for å få partimedlemmene ut i massearbeid. Hvis Kang har ideer og synspunkter på hvordan massearbeidet skal forbedres, er det fint om han legger den fram til diskusjon.

Kangs andre "tese" er at arbeidet i arbeiderklassen har fått lov til å degenerere. Klart at det finnes problemer med arbeiderinnrettinga vår. Noe av det viktigste dreier seg kanskje om det interne partilivet, diskusjoner og studier, og måten det foregår på. Men jeg kjenner meg likevel ikke igjen i Kangs beskrivelse. Jeg synes heller det er sann at vi har fått et breiere syn på hvem arbeiderklassen er: I tillegg til kjerneproletariatet, som fortsatt er svært viktig (og som vi fortsatt prioriterer høyt, jamfør Syd-Varanger), har vi fått øya opp for den "nye" arbeiderklassen, der særlig kvinnene gjør seg gjeldende, og er i ferd med å utvikle politikk og arbeid på dette feltet.

Kang mener at det er store problemer med den demokratiske sentralismen, det er hans tredje "tese". Ja, der har han ett poeng. Men hvorfor sier han ikke noe om det som gjøres for å korrigere dette: Hvorfor sier han f.eks. ikke at arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene og deres plass i partiet er en hovedsak i tida fram til neste landsmøte? Hvorfor sier han f.eks. ikke at det nå gjennomføres skolering av alle lagsstyrer i hele partiet, som både tar opp massearbeid, kaderpolitikk, metoder for ledelse og demokratisk sentralisme? Og hvorfor nevner han ikke KK-saka, der ledelsen har slåss for vedtektene, for den demokratiske sentralismen?

Kang tar videre opp krigsfaren, og hevder at oppfølginga av vårt syn på

krigsfaren er "under enhver kritikk". Jeg er heller ikke fornøyd med sikkerhetsarbeidet i partiet. Men Kang og jeg er kanskje uenige om hvordan vi må gå fram for å få det bedre? Jeg tror vi trenger en politisk gjennomtenking av partimodellen vår, av forholdet mellom legalt og illegalt arbeid. En god sikkerhetspolitikk må bygge på en bevisst forståelse av dette i hele partiet. Slik det er nå, spriker oppfatningene. En slik politisk gjennomtenkning arbeider vi med i ledelsen, og den skal opp til diskusjon i alle laga. Da vil vi få et bedre grunnlag for å mobilisere hele partiet til å gjennomføre en bevisst sikkerhets**politikk**, som ikke vil degenerere til tomme ritualer.

Også når det gjelder folkekrig i Norge, er det viktig arbeid på gang med å utvikle linja vår. I løpet av planperioden vil vi få avdelingsdiskusjoner om folkekrig under norske forhold, som jeg tror vil bli mer direkte matnyttige enn noen vi har hatt før.

"Snakket om at denne krigen kan avverges "dersom de kreftene som kjemper mot verdensreaksjonen er sterke nok," tilslører krigsfaren og de virkelige mekanismene som fører til krig," sier Kang. Han sikter antakelig til det nye prinsipp-programmet. Da kan det være lurt å vite hva som faktisk **står** der. Det er følgende:

"kreftene som virkar mot ein konkret imperialistisk krig kan påverka tidspunkt for utbrotet, omfanget og forløpet av krigen. Dersom desse kreftene er kraftige nok, kan dei i nokre tilfelle tvinga imperialistmaktene til ikkje å starta akkurat denne krigen. Men dette betyr ikkje at det er mogeleg å hindra **alle** imperialistiske kriger, så lenge imperialismen finst. **Regelen** under imperialismen

er at krigar og folkemord spreier seg til større og større område. Historia om 2. verdskrig og ei ubrotten rekke store, blodige krigar etter 2. verdskrig stadfestar dette."

Er dette å "tilsløre de virkelige mekanismene som fører til krig," Kang ?

Kang er tydeligvis også uenig i "påstanden" om at vi er i en periode der vi forbereder den sosialistiske revolusjonen. Det som har vært sagt, i forbindelse med diskusjonen om strategisk plan, er at vi nå er inne i en strategisk fase der vi forbereder den sosialistiske revolusjonen, og der hovedmotsigelsen i Norge går mellom borgerskap og arbeiderklasse. Denne fasen vil sannsynligvis bli avbrutt av en fase med krig, der hovedmotsigelsen vil gå mellom okkupanten og den norske nasjonen og de nasjonale minoritetene. Hvorfor er dette å "tilsløre krigsfaren ?"

Kang har også sitt å si om revolusjonen: "Framstillinga av den revolusjonære volden som en defensiv forsvarshandling.....kan i verste fall føre til at arbeiderklassens forsøk på å vinne statsmakta blir druknet i blod."

Her kunne det også være på sin plass å sitere hva som faktisk står i prinsipp-programmet, men det vil føre for langt. Folk oppfordres til å lese sjøl, punktene 2.2.1 til 2.2.8. I disse punktene foretas det en klar grenseoppgang både mot teorien om "fredelig overgang" og mot eventyrpolitikk og terrorisme. Hvis Kang tok utgangspunkt i teksten, og sa hva han var uenig i der, så ble det kanskje en mer fruktbar diskusjon.

"Noen" har begynt å "beskrive slike handlinger som "terror" i tilfellet Demokratisk Kampuchea," skriver Kang. Hvem er "noen" ? Jeg

går ut fra at Kang ikke sikter til Per Egil Hegge eller Fritz Nilsen ? At

det ble gjort alvorlige feil og overgrep under revolusjonen i Kampuchea må være lov å si uten dermed å bli beskyldt for å kalle hele revolusjonen for "terror". Det går faktisk an å støtte hovedsida ved en sosial prosess samtidig som en peker på underordna feil.

Kang er videre uenig i at proletarietets diktatur må bygge på en klasseallianse, "slik det kommer til uttrykk i det nye prinsipp-programmet." Det er greitt nok, men da er Kang uenig, ikke bare i det nye prinsipp-programmet, men i alle prinsipp-program AKP (m-l) har hatt. I 1980-programmet står det f.eks.: "Den historiske oppgåva til proletariatet i Noreg er å gjere sosialistisk revolusjon, opprette proletarietets diktatur og førebu utviklinga fram til kommunismen. Dette er ei sak for heile det arbeidande folket i Noreg, medrekna fleirtalet i jordbruk og fiske og blant dei intellektuelle. Men proletariatet må gå i leiinga og ta dei tyngste løfta i kampen for sosialismen."

Kang hevder at "den mekaniske materialismen og teorien om produktivkreftene er blitt hevdet med en viss kraft de siste åra:.....ideen om produktivkreftene som historias motor og mulighetene for å produsere seg inn i kommunismen o.l." Igjen er det nokså ubestemt hvem som har hevdet dette, og hvor. Og igjen kan det være nyttig å se på hva som faktisk ble vedtatt i prinsipp-programmet om forholdet mellom klassekampen og utviklinga av produksjonen. Det vil føre for langt å sitere hele punktet, men her er ihvertfall noe:

"En blomstrende sosialistisk økonomi med store samfunnsmessige overskøt er ein nødvendig

føresetnad for frigjering av arbeidarklassen. Utan utvikling av produktivkreftene, vitskapleg og teknologisk revolusjon taper den sosialistiske revolusjonen.

Men den økonomiske og tekniske utviklinga aleine fører ikke automatisk til frigjering av menneska under sosialismen. Teknologien kan mellombels bli gjort til eit monopol for privilegerte sjikt og auka deira makt. Ein sterk auke i produksjonen treng ikkje bli brukt slik at det betrar stillinga til arbeidarklassen.

Ingen har nokon gong vorte frigjort av ein reiskap eller maskin. Reiskap i seg sjølv er daude ting. Det er menneska som frigjer seg sjølv ved å skapa og bruka reiskapane og maskinane.

I lang tid vil hovudmotseiinga under sosialismen framleis gå mellom borgarskap og proletariat. Utfallet av klassekampen mellom dei gir samfunnet dets karakter. Det avgjer om produktivkreftene vert utvikla for å tene dei arbeidande massane eller borgerskapet."

Dette avsnittet ble vedtatt etter forslag av Pål S. og Tron Ø., som i følge Kang har vært "ledende i å fremme revisjonistiske standpunkt i partiet." Det er godt mulig at Kang er uenig i prinsippprogrammets standpunkt slik det nå står. I så fall er det materialismen, og ikke det "mekaniske" han er uenig i.

Kang mener vi må "kritisere de feilaktige standpunktene Ø. og St. i forfekter i dag." Kang må gjerne mene at deres standpunkter er feilaktige og kritisere dem. Og det er sjølsagt ingen sak å kritisere "St. is mekaniske materialisme" som går ut på at en kan "produsere seg inn i

kommunismen". Atskillig vanskeligere er det å kritisere det Pål S. i faktisk står for, slik det er uttrykt i de artiklene han har skrevet og det prinsippprogrammet han har vært med på å forfatte. Det er heller ingen sak å kritisere "Ø. s syn" på "sosialismen som ei mellomting mellom byråkratisk diktatur og klasseløst "demokrati" uten sentralisme". Når en lager seg sanne konstruksjoner, så blir det lett å "slåss mot revisjonismen".

Og det er nettopp Kangs metode: I stedet for å kritisere vedtatte programtekster, konkrete artikler, planer eller politiske linjer, henviser han til "snakket om", "slik noen hevder", "blir hevdet med en viss styrke" osv. osv. Og så kommer han med en konstruksjon han har laga sjøl. I den grad han peker på virkelige feil i partiarbeidet, unngår han systematisk å si noe om det som blir gjort for å rette på dem, og ta stilling til om det er bra eller dårlig. "Mangelfullt studiearbeid", sier Kang, men ikke et ord om at partiet nå satser mer enn på svært, svært lenge på dette området, gjennom oppbygginga av partiskolen.

Hvis Kang skal blåse til kamp mot revisjonismen i partiet på grunnlag av den "analysa" han nå har laga, er jeg redd han ikke oppnår mer enn å stikke høl på en ballong han har blåst opp sjøl.

Kjersti E. .

HVA VI ANTE, MEN IKKE VISSTE...

Partiledelsen må svare nærmere på hvorfor partiet bomma såpass på vurderinga av den taktiske oppsummeringa ved valget. Kjersti E. sier i en av oppsummeringsartiklene at noe av det mest tankevekkende med valget er hvordan vi tok feil av situasjonen. Jeg vil ta opp dette med gjennomgang av noen sider av valgkampens ytre betingelser og hva partiet gjorde.

Ut av dette følger et interessant spørsmål: Dersom vi hadde hatt ei anna vurdering av mulighetene, hadde vi da stilt andre målsettinger, ført en annen valgkamp og fått flerestemmer?

Til slutt vil jeg ta opp en synlig sykdom i partiet som svekker evnen til å korrigere kursen. Det har med måten å stille opp plan og målsetting på, og mangel av delmål.

I flommen av synspunkter etter valget tilhører dem som legger avgjørende vekt på at vi blei skvist ut av statsministervalget, og at vi undervurderte APs evne til et godt oppløp. Det satt i mellomgolvet 2-3 uker før valget, men det var valgnatta jeg fant ut hva som verka.

VI GJØR DÅRLIGERE STORTINGSVALG.

Jeg har gått gjennom et oppsummeringsnotat fra 1977 og har friskt i minne Finn S. valgkommentar i 1981 (fritt sitert): "Vi møtte velvilje som aldri før, men det ga ikke stemmeuttelling."

Det finnes en fantastisk evne til å skjønne og kunne slå fast "hvordan vi datt utenfor" i stortingsvalget, kun dager etter valget. Vi gjør det ikke bare dårligere enn ventet men vi forstår det så godt - etter valget!

1983 - VALGETS DRIVFJØR.

Den politiske profilen vår har de seinere åra vært rimelig fast og klar i valgene. Dvs. at det egentlig ikke er vanskelig å skille oss fra andre partier (det må ikke forveksles med å drukne). Men et valg trenger stadig å omfattes av en taktikk som trekker nye grupper til oss. I 1983 som var gunstig med kommunevalg, hadde vi ei kampanje som trakk til oss mange folk på "demokrati-grunnlag". De stemte på oss og fikk oss opp på prosenten. På mange vis var 1983-valgkampen uhyre seig å trekke igang (iallfall i Rogaland), men med Bjartmardirektivet blei det vei i vellinga. Vi hadde m.a.o. de samme problema som mange peker på nå, og vi sluntra godt unna programmatisk og politisk spørsmål. Altså ett handicap i forhold til å bygge opp stortingsvalget. Men Bjartmardirektivet lærte oss at det må bringes inn et avgjørende element hvor vi kan vinne og faktisk trekker noen til oss.

MANDATET FORSVANT MED LISTEFORBUNDET

Partiet var ganske utkjørt etter

forrige landsmøteperiode. Partiledelsens utspill om listeforbund med SV var like så betimelig og genialt som det kom brått på medlemmene. Jeg oppfatta det som en konsesjon til "venstre"-kritikken i landsmøteforberedelsene at kampen for dette blei oppgitt. Et samla parti bak en toårs kampanje for listeforbund med SV ville gitt oss et fullstendig anna utgangspunkt for valgkampen: I motsetning til å føre valgkamp med at SV klenger seg opp til AP (som lett blir surt) når vi trong å jobbe sammen med deres velgergrunnlag for å komme inn! Det er bare denne gruppa som kunne brakt oss inn og som kunne gitt oss noe å bygge oss opp på.

I den grad mandat-målsettingen var realistisk/innen rekkevidde, så var det tapt med listeforbund-nederlaget. det bøy seg ingen liknende mulighet i heile valgkampen. Partiets medlemmer valgte å ikke skjære gjennom sammenlikningen mellom SV 1985 og SV 1973 og unnlot å se vårt enorme behov for en slik taktikk og å føre den enhetlig og kraftig ut.

FRA SKANSE TIL SKANSE.

Ellers er det bare å notere at:
- Vi måtte gi opp "Ja til arbeid", og hva var det da igjen på markedet enten vi liker det eller ei: APs valgkamp.

- Vi måtte mange steder sluke en vanskelig 1.mai-løsning der AP ble en del av kampen mot høyre (nær sagt uunngåelig).

- Syd-Varangerstreiken måtte oppgis - og hva sto da igjen enten vi trur det ene eller det andre: APs valgkamp.

- Til langt inni valgkampen hadde ikke ungdommen meldt sin interesse, og når skoleresultatne kom, falt dommen.

Det kan nevnes enkelte andre slike

skudd for baugen, men jeg mener tendensen var klar og synlig. På den andre sida kunne vi ikke notere ett felt hvor vi hadde en klar framgang som kunne oppveie dette. Jeg mener det finnes en framgang som er mistolka: Landsmøtet brakte oss enormt framover og retta ryggen på oss. I den stemninga var det lett å tolke APs store og reelle vanskeligheter feil i taktikken. Vår gjenvunne styrke er et strategisk anliggende.

RVs VALGKAMP.

Den blei drevet med målsettingen å få mandat i Oslo (1), oppnå 1983-resultatet (2) og nå langt ut med politikken (3).

Den var seig å starte. I Rogaland som er utenfor Oslo, kan vi notere en kjempeinnsats fra kvinnene på topp (bra), men ellers en av de slakkeste valgkampene med frafall i aktivistmassen, ingen egen virkelig politisk plan eller målsetting, og uttynna agitasjon (kjørte på sentrale saker som ikke passa). Jeg mener vi kjørte et dødt løp og håpa på Oslo. Vi fikk et dårlig resultat.

VALGETS STORE FIASKO - VIDEOEN.

På et vis forteller videoen mye om vår valgkamp og hvordan vi tenkte. Videoen var riktig kjempedårlig. Jeg så den sammen med 20 normalt utrusta folk. Ingen ville se den om igjen, og ingen hadde noe godt å si. den ble gjemt unna. I 1981 var temaet morsomt, og da trong vi en slik film for å mjuke opp inntrykket. La gå med at den var svært smal i sitt politiske budskap også den gangen. Men det var umulig å gjøre en gang til! Videoen symboliserer på et vis et dilemma i valgkampen: Når vi likevel må kjøre valget på omtrent de

samme hovedsakene som i 81 og 83, så kan vi vel ta videoen også. Altså, både videoen og profilen lei av å komme i reprise.

Vi tapte et virksomt element i det å gjøre massearbeidet lettere. Sjel jobber jeg i industri og har alltid hatt KK med meg (som de fleste skummer men ikke fatter grundig interesse for). I valgkampen hadde vi lite å tilby arbeidskameratene. Men hadde vi hatt en politisk agiterende video....det hadde vært bra!

MYE BRA, MEN MYE I BLINDE.

Jeg mener vi fikk se mange bra takter i valgkampen. Jorun brakte noe nytt og uhyre spennende inn i valgkampen som er verdt å bygge på.

Mange jenter har lagt et bra grunnlag for RVs jenteprofil. Og mange utspill hadde nyvinning i seg. Men sammen ga de inntrykk av å være prestasjoner. Nerven mangla.

Derfor bør vi ikke legge avgjørende vekt på at vi gjorde ditt eller datt som enkeltspørsmål. Valgkampen inneholdt det meste av forsøk på å utvikle oss på delområder. Forstår vi helheten og dynamikken i valgkampen bedre, så tror jeg det er mulig å hente opp det gode og skille vekk feil, relativt lett.

NOEN KONKLUSJONER.

1. De objektive vilkårene blei ved en rekke høver, feiltolka. Svært avgjørende var tapet av kampanjen for et listeforbund med SV. Trulig var målsettingen om mandat i Oslo som toppsak for hele RV, en feil målsetting fra ca. årsskiftet 84/85. (Mens det jo var riktig for Oslo hele tida).

2. Partiledelsen på flere nivåer og

særlig SK, har ensidig skyvd på alle bra initiativ fra en opprinnelig plan, men ikke evna å korrigere kursen. Vår (RVs) faktiske styrke i distriktet må ha blitt overvurdert.

3. I distriktet (hos oss som var et ikke-mandat-fylke) har valgkampen betydd et betydelig tilbakeslag. bare en stram innsats for egen langsiktig planlegging (og kamp mot enkelte servile trekk i forvaltningen av partilinja) kan ta inn det tapte uten ytterligere tilbakegang.

PLANPROBLEM I PARTIET - KAMPANJEMODELLENS BEGRENINGER.

Valgkampen hadde en etappeplan for utspill, og en faseplan (presentert fra RV-ledelsen). Men valgkampen hadde ikke en langsiktig grovplan som la inn delmål som må oppfylles. Delmålene egner seg til å stykke opp prosessen slik at vi vinner kunnskap: "Hva gjorde vi når vi mente mulighetene var slik og slik?" (I lys av resultatet).

I vår historie har vi fått ei planlegging som naturlig nok er prega av kampanjene. Disse kjenne- tegnes av oppgaver som er lite komplekse (Rotasjonsinnsamling, diverse innsamlinger, abonnementsverving osv.) og får sin løsning ved å ta tida til hjelp (vi samler inn og verver litt lenger). Det dreier seg om subjektive forhold - vi kan grave litt meir i egen lomme, mobilisere oss litt meir osv.

På store samfunnsprosesser som revolusjon og sånt, er det fryktelig mye viktigere å forstå landskapet. Vi kan så lite avgjøre ennå. Partiet må derfor disiplineres til å ta inn over seg virkeligheten oftere og meir systematisk ved å planlegge gjennom delmål og legge

meir vekt på å analysere ytre forhold og mindre i navlen.

Jens A

LOFT FINGEREN FOR ERITREA!

Jeg håper jeg tar feil, men så langt jeg vet er det 1 - ett - partimedlem som jobber jevnt med solidaritetsarbeid for Eritrea, i hele landet!

Situasjonen i solidaritetsarbeidet er kritisk. Dette erkjennes av EPLF-medlemmene her i Norge. Dette har bl.a. ført til at de venter på en sentral EPLF-delegasjon som skal komme til Norge for å få drøftet hva som må/kan gjøres i dette forferdelige uføret.

ERITREAFRONTEN er den eneste solidaritetsorganisasjonen i Norge nå. Den har få medlemmer, har to grupper (Oslo og Tromsø), og fronten domineres av GUBBER (som allerede på begynnelsen av 70-tallet hadde tenkt de tanker som de hadde tenkt å tenke her i livet..). Gubber fra gamle KA ("Kommunistisk" Arbeidsgruppe), bl.a. Er det noen av dere som minnes navn som Harald Børre og Øystein S.?

Der - i Eritreafrontens ledelse - sitter bl.a. de og hindrer entusiastene som nærmer seg Eritreafronten i å tørre/ få lyst til å engasjere seg videre i den organisasjonen. (Dette vet jeg konkret). for blant disse er det bare LO-pamper, DNA-medlemmer og FAGBEVEGELSEN som er gode nok....

DEN ERITREISKE KVINNEUNIONEN REFSER

Årets clou var da herrenes vrede raste utover den eritreiske kvinneunionen (National Union of Eritrean Women), avd. Norge. For den eritreiske kvinneunionen våget å samarbeide med Kvinnefronten - til og med uten å spørre dem (gubbene) først!

Fortsatte de eritreiske kvinnene med det, så mente Harald Børre og flere med han, at eneste løsning var å legge ned Eritreafronten!!!!. fikk vi høre, på Landsmøtet i juni - anno 1985.

Det aktuelle samarbeidet er at den eritreiske kvinneunionen har gått sammen med Kvinnefronten om å invitere diverse organisasjoner til å delta i en informasjonskampanje m/ pengeinnsamling for eritreiske kvinner spesielt, situasjonen i Eritrea, krigen og tørken, generelt. Det er det foraktelige formål...

Men - eritreerne har hatt problemer med det enorme presset gubbene har utsatt dem for - fordi, slik jeg ser det:

Det er disse de tross alt har hatt som støttespillere de seinere åra - og mister de dem, hvem har de så???

SOLIDARITETSARBEID FOR ERITREA MÅ
PÅ DAGSORDEN!

Hvis ikke Eritrerne skal få vår støtte - hvem "fortjener" den da?

- De slåss i første rekke mot Sovjet - for verdensfreden

- 25 år i krig for frihet og 5 års ekstrem tørke (samt napalmbombing av de avlingene som finnes) gir dramatiske tilstander.

- Til nå er støtten fra utenverdenen til Eritrea tilnærma lik null.

- I tillegg kjemper de en enestående kamp for kvinnes (og folkets) frigjøring.

Med sin politikk har de muligheter til å oppnå store framskritt for kvinnene. Når kampen er vunnet kan de bli et strålende eksempel for andre land i den 3.verden!

KAST DERE PÅ I INFORMASJONSKAMPAN-
JEN OG INNSAMLINGSAKSJONEN SOM
STARTER CA. 15. JANUAR 1986!

AKP har sluttet seg til den omtalte kampanjen - dette bør synes rundt om i landet, og gi resultater i innsamlingen.

- Bestill materiale til spredning.

- Bestill fordragsholdere m/lysbilder, video om de eritreiske kvinnene, eritreere til appellanter, den eritreiske kulturgruppa (stasjonert i Oslo), og avhold møter,

kulturkvelder med ulike samarbeidspartnere.

- Ut på gatene, samle inn penger, søk diverse fagforeninger/organisasjoner om bevilgninger, foreslå bevilgninger i din fagforening.

- Og bruk fantasien!

Mer informasjon kan fåes og bestillinger opptas hos:

Liv _____, f. _____, 2, _____
L _____, tlf. (____) L 334 (etter kl.15) i kampanjeledelsen.

Håpefull
hilsen Liv

støtte fra IU

Jeg vil på vegne av Internasjonalt Utvalg oppfordre parti-medlemmer til å bidra til at Kvinnefrontens solidaritetsuke blir en suksess.

For IU - Peter A. _____

8.MARS...forts. fra s.19

på, er å invitere andre med i samarbeidet, jenter/kvinner fra viktige arbeidsplasser, lesbiske jenter, pornoaktivister, kvinner som mangler daghjems plass osv. En 8.mars-komite kan om nødvendig godt bestå av både enkeltpersoner og representanter for organisasjoner og grupper. En del steder velges også komiteen på åpent møte. I mange komiteer sitter alle deltakerne som enkeltpersoner. Uansett er det viktig å ha med jenter som ikke kommer fra noen

forts.s.20

HA SANS FOR TALL!

Etter å ha drevet studier av de konkrete forholdene i egen bransje over lengre tid, har det slått meg hvor lite kommunistene vet om de samfunnsmessige rammene de jobber under. Kameratene veit ikke hvem som eier bedriften de arbeider på, hvordan markedsforholdene utvikler seg, eller hvordan framtiden fortoner seg for bransjen eller bedriftene i byen.

Dette er rester av gamle ideer der studier av den konkrete norske virkeligheten hadde liten plass. det som opptok oss var klassikerstudier og politisk-ideologisk kamp om tenkinga til folk. Klassikerstudier og ideologisk forankring er sjølsagt det ene beinet vi må stå på. Det andre er den konkrete analysen av virkeligheten.

"Kapitalisme-diskusjonen" kommer i grevens tid. Omstillingsprosessen i næringslivet gjør den konkrete analysen livsnødvendig. Vi som jobber i industrien kan lære av holdninga til stoffet som preger enkelte kamerater som jobber på andre sektorer (eks. P.G.Gr - forsvarspolitik, Odd St - sosialpolitikk).

BETYDNINGA AV ANALYSEN

Jeg mener vi har følgende "motiv":

- vi ønsker å vite hvorfor ting er slik de er,
- vi ønsker å vite hvordan ting vil utvikle seg,
- vi ønsker å kjenne både fiender og venner bedre.

Dersom vi har en god forståelse av de samfunnsmessige forholdene kan vi stille riktigere paroler både for dagskampen og den langsiktige kampen. det gjør oss i stand til å spille en ledende rolle. I fagbevegelsen bør vi ta mål av oss til å ta initiativet fra sosialdemokratene bl.a. gjennom å ha en bedre og riktigere analyse av virkeligheten.

FINN KILDENE!

Egentlig er ikke jobben så vanskelig. Stoffmengden er nær sagt ubegrenset. Det gjelder bare å lete opp kildematerialet.

F.eks. finnes det statistikk over "alt" som skjer i landet. Det gjelder produksjonsvolum, folkemengde, antall bedrifter innenfor hver bransje osv.osv.

Statistikken kommer ut månedvis, kvartalsvis eller på årsbasis. Den kommer for landet som helhet, for hvert fylke eller for hver kommune. All slik statistikk vil du få tilgang på gjennom å gå på nærmeste offentlige bibliotek.

HVA KAN VI BRUKE STATISTIKK TIL?

Statistikk kan brukes til å lage oversikt over utviklinga innafor et spesielt felt. F.eks. kan du finne ut hvilken andel jern og metallbedriftene har av den totale sysselsettinga i fylket over de siste 10 år. Eller du kan finne ut kvinneandelen i offentlig sektor i kommunen. Osv.osv.

Hvis du lager en tabell eller

kurve utfra de tallene du kommer fram til så har du utviklingstendensen: Peker kurven opp eller ned? Dette sier noe om framtida.

OFFENTLIGE UTREDNINGER

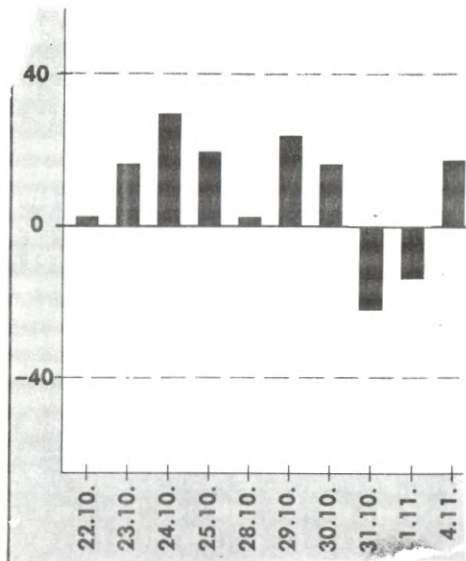
Offentlige utredninger, stortingsmeldinger, statsbudsjett osv. finner du også på biblioteket. Her kan du finne ut hva makta mener om din bransjes framtid, eller hva dem har tenkt å gjøre med veinettet i fylket ditt.

Statens jobb er å legge forholdene til rette for monopolkapitalen. Derfor vil du i offentlige dokumenter finne beskrivelser av de "rammebetingelser" vi jobber og lever under.

ÅRSMELDINGER

Bedriftenes årsrapporter gir viktige opplysninger om driften, regnskap, antall ansatte og framtidsplaner. Ikke minst viktig er den fotnoten som inneholder opplysninger om bedriftens eierandler i andre selskaper. Det opplyses også om hvem som er de største aksjonærene. Eieroversikten kan gi deg ideer om utviklingsmuligheter. Der som f.eks. konkurrenten begynner å kjøpe opp aksjer, så kan det være et forvarsel om framtidig sammenklåing.

Alle de store aksjeselskapene med respekt for seg sjøl gir ut årsrapporter i form av luksuriøse trykksaker. Disse kan bestilles av hvem som helst ved henvendelse til selskapet. Alle ansatte får den gjerne i posten. Leste de fjorårets beretning?

ØKONOMISKE TIDSSKRIFTER

Det gis ut flere økonomiske tidsskrifter av og for borgerskapet i Norge. Sjøl har jeg hatt størst utbytte av "Økonomisk Rapport", som går for å være et "seriøst" blad. det inneholder bedrifts- og bransjeanalyser, intervju med næringslivstopper osv. Her finner du ut hva borgerskapet tenker om forskjellige tema til enhver tid.

"Kapital" som gis ut av Hegnar er mer preget av sladder og Fremskrittsparti-ideologi. Men også her finner du bedriftsanalyser osv. Og sladder kan være viktig nok, særlig hvis det er "din" direktør som blir kritisert!

Disse tidsskriftene finner du også på nærmeste bibliotek. det er ikke nødvendig å betale i dyre dommer for å tilegne seg kunnskap.

AVISLESING

Les næringslivs-sidene i Aftenposten! Klipp ut alt som står om

din bedrift eller bransje. Les Handels- og Sjøfartstidende hver gang noe er på gang. Ofte står nyhetene i avisene før de ansatte blir informert.

Lag ditt eget private klipparliv. Etter et par-tre år vil du ha oversikt over svært mye av det som skjer på "din" sektor.

"VI HAR IKKE TID"

Jo, da. Det er ikke nødvendig å grave seg ned på biblioteket i flere uker. Sett en kamerat i avdelinga på oppgava. Når han/hun har fått oversikt over materialet of vet hva hun skal lete etter, så vil det etter hvert begrense seg til et gjennomsnitt på 1/2 - 1 times bibliotekbesøk pr. uke.

En annen sak er at slikt undersøkellesarbeid er veldig spennende og lærerikt. Min erfaring er at hvis folk først tenner på ideen, så rydder de fort vekk tid til å drive med dette.

Avdelinga på sin side får plutselig tilbake et vell av fakta, vurderinger og tips fra kameraten. Konkrete kunnskaper om virkelighe-

ten skaper jo nettopp grobunn for bedre politisk forståelse. Lokal klasseanalyse, analyse over egen bedrift og bransje: Det er nettopp dette vi må utvikle i tida framover. Har ikke vi tid til dette, hvem skal da gjøre jobben?

BRUK MARXISMEN

Å framskaffe fakta er sjølsagt ikke alt. For det første vil vår viten alltid værebegrenset. Det gjelder derfor å ikke trekke for raske slutninger, en må være ydmyk i forhold til stoffet.

Men stoffet må også bearbeides. Det må analyseres, vurderes. Her kommer marxismen inn. Vi må bruke det vi vet om klasseforhold og politisk økonomi til å kunne trekke riktige slutninger av det vi finner ut. Sjøl har jeg med en faretruende grad av sikkerhet kunnet forutsi bedriftsnedleggelse ol. Det finnes ikke noe mer spennende enn å forutsi framtida. Det er jo da det blir mulig å gjøre noe med det. Lykke til!

Jens T

det lønner
seg å ha
sans for
tall....

HEFTE OM KVINNEFRONTENS HISTORIE

KF HAR GITT UT ET HEFTE MED NOEN GLIMT FRA **KFs** HISTORIE.
MANGE SIER DE VET FOR LITE OM **KF** - HER ER EN UTMERKET ANLEDNING TIL Å FA
VITE MER.
OG TIL Å BLI STOLT AV **KF**!

Bestilles fra **KF**, Boks 53 Bryn, 0611 Oslo 6

RADIO KLASSEKAMPEN TRENGER DEG!

RADIO KLASSEKAMPEN I OSLO SØKER MEDARBEIDERE FRA OSLO/ØSTLANDSOMRÅDET.

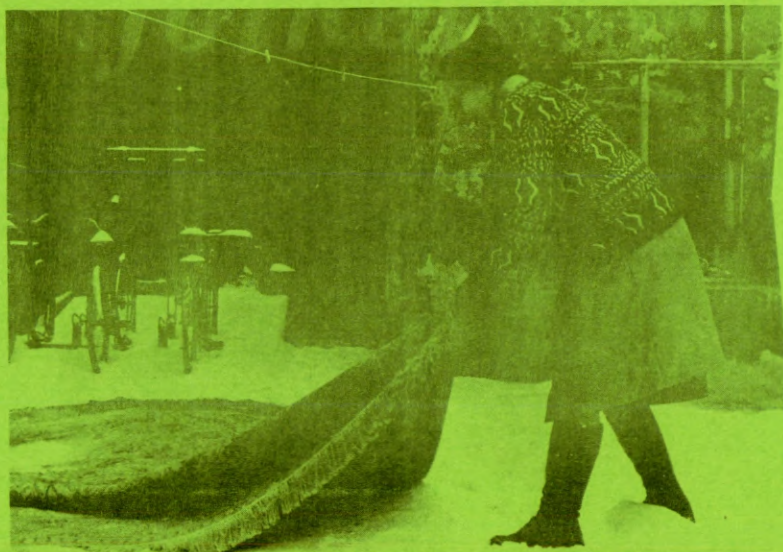
VI TRENGER FOLK SOM ER INTERESSERT I Å LAGE NYHETS- OG AKTUALITETSPROG-
RAMMER.

DU BØR VÆRE POLITISK INTERESSERT OG GJERNE VÆRE SPESIELT OPPTATT AV
FAGLIG STOFF, UTENRIKSSTOFF, BYPOLITIKK, KVINNESTOFF O.L.

VIL DE VÆRE MED OG LAGE SKARP POLITISK RADIO UTEN SENSUR, SÅ RING TIL OSS
PÅ TLF. 68 11 33 - ELLER SEND OSS ET BREV. ADRESSEN ER:

RADIO KLASSEKAMPEN
GRØNLANDSLEIRET 17
OSLO 1

KLART JEG LESER TF!

(når jeg får tid)

INNHold:

s. 2.....	leder: Fireårsplan for partiet
s. 7.....	Partiarbeidet i 1986
s.10.....	"Den store kapitalismediskusjonen"
s.12.....	Partiavd.diskusjon om den 3.verden
s.14.....	8.mars -86
s.18.....	8.mars - en kvinnekampdag!
s.20.....	1.mai -86
s.26.....	Avslag anke

DEBATT:

s.27.....	Om partiplanen
s.31.....	Svar til Kang
s.35.....	Hva vi ante, men ikke visste...
s.38.....	Løft fingeren for Eritrea!
s.40.....	Ha sans for tall!